

Giới thiệu Nhóc Lùn

Truyện Nhóc Lùn là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một câu chuyện đầy sức hút, truyện viết về những vui buồn yêu ghét, những thăng trầm trong cuộc sống, về những vấp ngã đầu đời, bước chân nhỏ bé của những cô cậu bé này trước ngưỡng cửa tình yêu. Đọc truyện mới này để cùng bước vào câu chuyện, vào thế giới còn nhỏ bé này.

Quay trở lại hiện trường. Trong thư viện... Cảm giác ảm áp từ một bàn tay nào đó đang lướt trên hai gò má phụng phịu của mình. Nó bất giác nín phất, 2 mắt mở to nhìn người trước mặt mình. Một cảm giác lâng lâng trong Nó, tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Nè, - Hấn lên tiếng khi thấy Nó tự nhiên đứng hình.

-Ồ...à, bỏ tay ra đi - Nó nhưng bưng tỉnh, hất mạnh tay Hấn ra khỏi khuôn mặt mình, rồi qua mặt đi chỗ khác, vì không muốn Hấn thấy khuôn mặt đỏ ửng của mình. Hấn khá giật mình vì cái gạt tay của Nó, nhưng rồi cũng coi như không, tiếp tục công việc lạnh lùng của mình.

Liệu giữa những cô cậu này còn tiếp diễn gì nữa, còn những chuyện bất ngờ gì sẽ xảy ra. Liệu truyện teen thú vị này sẽ tiếp diễn như thế nào, mời bạn đón đọc truyện và theo dõi những truyện khác cũng thể loại: Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiều Ngao, Hôn Ước Quý Tộc,...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Minh Hy : (Nó) giỏi võ vì baba là võ sư. Chỉ số IQ được coi là khá cao 190/200. Ngoại hình tầm thường.

Tuyết Ngọc : Đưa bạn gái duy nhất của Nó (quen nhau nhờ Hội Thi Đấu Võ Thuật dành cho phái nữ. Nó giành giải nhất, còn Ngọc đoạt giải nhì) Ngọc nổi tiếng về vẻ đẹp trẻ trung không son phấn và cá tính, Tiểu thư của tập đoàn J.J

Thế Bảo: Đồng môn của Nó.(học trò cưng của baba Nó) Bảo khá lạnh nên được coi là coldboy của trường. Thịnh thoảng cũng tung tung. Tiểu thiếu gia của tập đoàn T.X

Quốc Thái(cũng là đồng môn) Kiếm tiền bằng nghề người mẫu không thích sống bám gd. Hoạt bát và luôn vui vẻ.

Thanh Tùng : (hấn) Đẹp trai cực, thiếu gia tập đoàn V.T. Tên này lúc Lạnh Tanh, lúc Lạnh Chanh. (t/g cũng khó hiểu hehe)

Và một vài nhân vật khác, đọc tiếp sẽ biết...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

-RẦM..RẦM...RẦM con có chịu dậy đi học không ha?- Mommy Nó

- Con biết rồi, Mommy đừng đập nữa , gãy cửa phòng con mất.-Mặt Nó nhăn nhó nói, rồi lồm cồm bò ra ngoài, va lam VSCN để đi học.

Nó học lớp 11 trường Northwest High School. Với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng nên nó được nhận học bổng của trường chứ không đào đâu ra tiền để zô cái trường xa xỉ này.

- Mommy con đi học!- nói xong Nó chạy marathon đến trường, (đúng là con nhà võ có khác)

Ở trường...

- Hy... ch ..ờ.. ta..o v.ớ..i..- nhỏ Ngọc nói không ra hơi, thay vì thở bằng mũi nhỏ phải thở bằng cả miệng, mất hình tượng thiệt.

- Gì? mày?- Nó quay lưng lại nhìn nhỏ bạn đang chạy đến chỗ Nó đứng.

- Tại mày bị đuối ha? Kêu quai mà ko nghe?Có biết vì mày mà tao sắp phải chuyển oxy ko ha?- Ngọc nhăn nhó chửi Nó một tăng.

- Ô hay! “cô” này, lâu ngày ko ăn đập lòn mặt hả? Muốn ko?- Nó giờ nắm đập lên trước mặt nhỏ Ngọc, cùng với nụ cười ranh ma.

- Thôi thôi, trễ bây giờ.- Nói dứt câu Ngọc lòi Nó chạy thẳng vào lớp.

Vừa bước vào lớp, Nó đã thấy . Nó nghĩ thầm trong bụng rồi lén liếc nhìn xung quanh.

Bước thẳng đến chỗ nhỏ Nhi đang đứng, Nó giờ tay đập thật mạnh xuống cái bàn tội nghiệp cái RÂM. Xé chút nữa là gãy làm đôi.

Không khí trở nên im lặng, mọi ánh mắt như hướng về nó và nhỏ Nhi.

-Có chuyện gì thế?- Nó nhìn trừng trừng vào nhỏ Nhi không hề chớp mắt(chắc muốn chứng tỏ đây mà)

- Ahhhhhh! Lớp mình sắp có bạn mới , mà nghe nói là rất đẹp trai, học giỏi, nhà giàu, võ công thâm hậu, cao cường.. bla..bla..bla. - Nhi nói với vẻ mặt hớn hớn.

- Thế thôi?

- Uhm- Nhi khẽ gật nhẹ

- Vậy thôi mà cũng nhao nhao như cái chợ.- Tò ý không quan tâm nó tiếng đến cái bàn cuối ngay góc lớp và đánh một giấc thật ngon cho đến giờ ra chơi, mà không biết đến chuyện gì vừa xảy.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- HY..HY...- Tiếng nhỏ Ngọc phá tan giấc mơ ngọt ngào của Nó.(đang mơ đc đi ăn nhà hàng 5 sao)

- Mày có im đi ko? tao mới ngủ đc có chút xui thôi mà, để tao yên.-Nó hươ hươ đuổi con bạn phá đám của Nó.

- Số con này đúng là tính rữ mày đi ăn ... à mà thôi.. tao đi một mình cũng đc.- nhỏ Ngọc cố gắng nói thât, rõ ràng rồi quay lưng bước đi.

- Ê, đợi tao với, đi ăn sao ko nói.- Nó vội chạy theo con bạn “ dễ ghét” của Nó.

Ở căn tin lúc nào cũng đông đúc và ồn ào, thường thì khi thấy nó thì mọi người lại sẽ dạt qua một bên vì ko muốn đụng đến “ chị đại” này.

Nhưng hôm nay hình như là chả ai để ý đến Nó cả. Mấy đứa con gái cứ nhao nhao tụ lại xung quanh một thằng nào đó. Nó ko nhìn thấy rõ dc khuôn mặt.

Đang cố gắng nheo mắt để nhìn kỹ coi tên đó là tên nào thì nhỏ Ngọc vội kéo nó chạy đến chỗ thằng con trai bị tụi con gái bao vây.

< hình như nhỏ Ngọc biết đó là ai thì phải> Nó nghĩ liền quay sang hỏi Ngọc.

- Ai vậy mày?- Nó hỏi Ngọc

- Ôi trời! con NGU này! học sinh mới của lớp mình chứ ai- Ngọc nói như trách móc

- AI NGU HẢ? mày dám nói thần đồng như thế hả? - Nó tức muốn xì khói

- Mày ngủ như chết ấy! lúc Tùng vô mày có biết cái gì đâu! Cả lớp nhao nhao như cái chợ mày cũng ko động đậy gì xác.- Ngọc nói đều đều

-Tùng? là tên học sinh mới, võ nghệ cao cường lắm chứ gì?- Nó nở nụ cười ranh ma, rồi tiến thẳng đến chỗ Hấn.

Nó đưa tay dẹp bọn con gái ra hai bên, nhưng đời nào như mơ. Nó bị đẩy ngược ra ngoài, té nhào xuống đất.

- Đây mày có sao ko? - Nhỏ Ngọc chạy đến đỡ Nó dậy.

- Được lắm! vậy thì tao xử bọn nhóc này trước , rồi đến phiên hấn!-Nó đứng lên giờ tay ra phui bụi rồi tiếng đến chỗ bọn con gái. Với ánh mắt đầy tức giận, như muốn thiếu sống tụi hám trai đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Thế rồi chuyện gì đến cũng đã đến. Nó hùng hừng lữ vớ lấy một cành cây bên cạnh cái căn tin bê ra làm đôi , rồi cầm mỗi bên một mẫu. Nó tiếng đến một chiếc bàn gần đó rồi đứng lên (Nó bị thiếu thuốc) Nó bắt đầu “ ra lệnh”

- Cái đám ko biết điều kia! dám xô pà hử? Phải chăng bọn người muốn đi sớm?(ý Nó la đi châu diêm vương sớm) Chị đây đã nhớ mặt từng em rồi, ko thoát đâu! hahahaha- Nó đang tự sướng

Kết thúc bài “ thuyết trình” không diễn cùng với giọng cười ngọt ngào. Nó dường như ko để ý xung quanh, Thì...

Bịch.

- Á Áaaaaaaaaaaaa - Tiếng hét của Nó vang lên

Ngã xuống đất, Nó dao dạt nhìn xung quanh, một tiếng hử vang lên.

Thì ra là nhỏ Quỳnh Như cùng nhỏ Ngọc Anh vừa đi ngang qua Nó mặt nghênh hống hách, cùng nụ cười nửa miệng của tụi nhỏ Q. Như làm Nó muốn xé toét miệng của nhỏ ra làm đôi

- Đừng cố gắng thu hút sự chú ý- Q.Như ném cho Nó một câu như cảnh cáo.

(t/g chưa giới thiệu 2 nhân vật này thì phai? ok giờ giới thiệu.. hehehe)

* Ngọc Anh- Con gái của hiệu trưởng, chảnh chệ, xí xọn, lại còn nham hiểm (do bị t/g ghét .) Ngọc Anh đặc biệt ghét Nó nhưng ko làm gì đc (bởi vì có Ngọc bênh vực). Mệnh danh hotgirl xem hàng với Ngọc.

* Quỳnh Như- Bạn của Ngọc Anh. GD bình thường nhưng do ăn theo Anh nên cũng son phấn lèo lẹt ko kém. Có thù với Nó.

Ngọc đứng bên cạnh nhưng ko để ý đến tụi Ngọc Anh nên khi Nó té Ngọc mới hoảng hồn chạy tới đỡ Nó.

- Mà sao ko?- Ngọc

- ko sao, người có sao sẽ là tụi nó- Nó

Nói xong , tay nắm chặt cành cây trong tay, quẩy tới tẩm vào lưng N.Anh và Q. Như.

- Á đau, mà muốn chết hả?

- hãy đợi đó

-Á...Á

Vừa nói tụi N.Anh vừa chạy, để lại cho mọi người một tràng cười sảng khoái. Đặc biệt là Hấn.

Thả thanh gươm xuống đất, Nó tiếng thẳng tới cái người đang cười như muốn té ghế kia. Rẽ tụi con gái qua 2 bên Nó đi vào giữa, phía sau là nhỏ Ngọc.

NÓ như muốn ngất xỉu khi thấy khuôn mặt không thể nào hoàn hảo hơn của hấn(đầu gì Nó cũng chỉ là con gái thôi) Hấn như là chàng hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích nào đó để đến với Nó (đó là những gì nhỏ nghĩ)

Quá chú tâm ngắm nhìn Hấn, Nó ko biết rằng mặt mình chỉ còn cách mặt Hấn khoảng chừng 5 cm

Cảm thấy khó chịu. Hấn dùng bàn tay to rắn chắc của mình đẩy khuôn mặt ngu ngơ ra xa. Rồi đứng phắt dậy.

< OMG! Hấn cao kinh! theo Nó thấy thì ít nhất cũng phải 1m8, còn Nó.> nhìn lại bản thân mình(1m55) sao mà tui thân ghê.

- Tránh ra- Tiếng hấn cất lên như mang Nó về lại thực tế. Giọng hấn khá trầm và còn lạnh tanh khiét Nó hơi rét. Nó chưa bao giờ như thế cả.

Nói xong, Hấn bước đi về phía sân trường, để lại Nó một mình ngẩn ngơ cùng với suy nghĩ < mình s thế này? tìm mình...>

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Mãi suy nghĩ lung tung Nó ko biết tiếng Ngọc đang gọi Nó ầm ỉ

- Hy. HY. HY...- Ngọc

- há?- Nó như vừa tỉnh dậy từ cõi mê.

- Túng s?- Nó hỏi tiếp

- Thik rùi à?- Ngọc tỉnh ranh hỏi

- Ồ- Nó trả lời nhưng ko biết mình đã lỡ lời.

- OMG!! hahahahahahah, mày cũng biết yêu sao? hahaha- Ngọc cười lớn tiếng nhưng khá mỉa mai.

Giật mình Nó hồi há lấy tay bịt cái “ lao” của nhỏ Ngọc lại. Mặt đỏ bừng bừng. Kéo nhỏ về lớp.

Vừa bước vào lớp, 2 mắt NÓ mở bất ngờ mở to, miệng mồm thành hình chữ A rồi O nhìn vào lớp , rùi nhìn sang Ngọc. Lấp bắp hỏi

- Hấn.. hấn.. sao.. lại.. ngồi đó.. chẳng...phải

Chẳng thể đợi cho Nó nói xong câu(chắc tới mai cũng chưa xong) Ngọc giải thích

- Thì hấn ngồi cách mày mà, lúc mày ngủ đó. Hấn xin cô cho đc ngồi đó nên.

Noi nhiều thôi cũng đủ hiểu. Nó Ừ nhẹ tỏ vẻ như đã thông. Nhưng Nó hơi ngại ngại nên về mặt ko được vui cho lắm.

- Sao thế? Từng mày thích muốn chết chứ- Ngọc

- Thích thì cũng có, nhưng mặt tao đâu có dày. Để lại ấn tượng xấu , còn bị đui ra xa thì sao mà zui cho đc. Tao vẫn còn tự trọng mà.- Nó

- Thế là mày vẫn chưa lú lẩn lém đâu, hahaha- Ngọc

- Mày.....- Nó nghiêng răng ken két, tính giờ nắm đấp lên hù dọa thì nhỏ Ngọc đã vội chạy tới chỗ ngồi từ lâu.

Thả nắm đấm xuống, khuôn mặt trở về trạng thái bang đầu, nhưng trong đầu thì nghĩ < giờ s đây? hấn có nghĩ mình bám đuôi ko? ôi trời! cái tự trọng cao vút của tôi oi!. hix hix> như khóc rống rã trong lòng nhưng khuôn mặt vẫn ko chút biến đổi.

Nó tiếng tới lãnh địa của mình, ko quên lén nhìn hấn một cái, rùi lại gục đầu xuống bàn. Đáng nhẽ là bởi vì ko muốn đối mặt với hấn, nhưng đc một lúc thì lảng ra ngủ lúc nào ko hay.

Cho đến khi..

Một viên phấn bay thẳng tới Nó với một tốc độ ánh sáng từ trên bảng tới cái đầu đen óng của Nó.

- Á. ĐÚA NÀO?- Nó ôm đầu đứng phất dậy, hét to

- Đứa này

Nó khê quay đầu về hướng phát ra âm thanh.< Á, chết! cha Lam, ông thầy dạy Toán, ác ma học đường> Tuy Nó luôn được điểm cao trong môn Toán, nhưng vẫn bị ông Lam ghét như thường.

- ha..ha..ha.hahahahahahaha

Là tiếng cười của Hấn, phá tang mọi âm khí trong lớp học. Hấn vẫn cứ cười sắc súa, tay thì ôm bụng , tay thì đập mạnh xuống bàn Rầm Rầm.

< Ặc, hấn chết chắc> Nó tính ngăn hấn nhưng ko kịp nữa rùi.

- 2 cô cậu, sau giờ học ở lại chép đúng 300 lần câu “ Em xin lỗi thầy, từ nay em không làm zậy nữa” rồi nộp cho tôi. Tôi sẽ kiểm tra nên đừng mong trốn thoát được.

- Em s? - Mặt Hấn nhìn ngơ ngác lấy tay chỉ vào mình.
- Thế anh muốn 500 lần s? - ông thầy Lam ném cho Hấn một cái nhìn hình viên đạn
- dạ, ko, em sẽ làm.- Mặt hấn ùi xùi như bánh đa nhúng nước, rồi liếc cho Nó một cái nhìn hận thù, lạnh tanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Reng..Reng..-Cuối cùng thì tiếng chuông báo hiệu giờ học đã kết thúc.

Nó và Hấn thì phải ở lại thực thi hình phạt hành tay của ông thầy ác ma.

- Cần tao kêu mấy đệ giúp ko? - Nhỏ Ngọc quay xuống bàn Nó hỏi
- Ồ ha! zậy đi! Tao còn phải về sớm, hôm nay có việc ở “võ quán” nữa... chán chết đi đc- Nó (xin lỗi t/g ko biết giùng từ nào khác ngoài “ võ quán” cả, mong mọi người thông cảm nha!)
- ok, zậy để tao đi kêu tụi đệ cho- Nói xong nhỏ Ngọc lẳng xẵng chạy một lèo ra khỏi lớp.
- Nó dọn dẹp mọi thứ vào cặp rồi đứng lên đi về thì, một bàn tay lạnh ngắt níu Nó lại, xé nữa là mất đà.
- Tính chuẩn? - Hấn nói mặt vẫn ko có một biểu hiện gì nhiều.
- Ồ... thì... ừm- Nó hơi bối rối rồi gật nhẹ đầu
- ko dc, cô cũng bị phạt mà- hấn
- Thì tí có đưa lên viết giùm tôi rùi- Nó
- Nếu cô dám chuẩn , tui sẽ nói với ác ma- Hấn nói rồi hất mạnh tay NÓ
- Nếu anh cũng muốn về thì kêu mấy cái ăn ten(mấy đứa con gái thik hấn) của anh giúp cho, tôi sẽ ko nói gì đâu- Nó
- Zậy cô chép cho tôi đi- Hấn
- KO ĐC- Nó hét to làm Hấn giật bắt cả mình
- Tôi có việc...

Chưa nói hết câu thì có khoảng 2 thằng đệ của Nó xuất hiện

- Chào chị- tụi đệ đồng thanh
- Hay lém, giúp chị nhé- Nó nói rồi nhìn sao Hấn
- À quên, còn của Hấn nữa, làm nốt luôn đi- Nó tiếp

Liếc nhìn sang Hấn Nó hỏi:

- zậy tôi về đc chưa?
- Tùy cô- Hấn đứng lên tiến thẳng ra cửa lớp chẳng để ý tới Nó

Khi Hấn đi khuất Nó mới dám lấy tay đưa lên ngực để kiểm tra lại tim mình xem coi có bình thường ko < sao lại nhanh thế nào> nó nghĩ thầm < thực sự mình thik tên máu lạnh này sao? ko, ko, ko thể nào> vừa nghĩ Nó vừa lấy tay tát mấy cái thật mạnh vào mặt mình để cố làm cho Nó tỉnh zậy.

Thấy hành động bất thường của chị hai, 2 thằng đệ chỉ biết ngơ người đứng nhìn

có cảm giác như có ai đó nhìn mình,Nó chuyển hướng quay qua 2 thằng đệ cho mỗi thằng một vố ngay giữa đầu.

- Ui da!- tại đệ đồng thanh

-Lo mà chép nhanh đi- Nó

Sau khi bàn giao mọi chuyện , Nó thẳng tiến đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ở Võ Quán..

- Mọi người tập hợp- Baba Nó nói đồng đặc

Nó vừa bước vào thì lo co giò chạy tới chỗ baba, chưa kịp thay cả đồ. Nó đứng một cách cực kỳ nghiêm túc.

- Hôm nay chúng ta sẽ chào đón một thành viên vừa về nước. Một số người có lẽ đã biết nhưng một số thì có lẽ sẽ cần thời gian để làm quen.- Baba Nó

Ko khác gì mọi người, Nó ngạc nhiên ko kém, mắt mở to trừng trừng nhìn về phía cách cửa đang từ từ mở ra.

- Chào mọi người, lâu quá ko gặp-

Một giọng trầm đến mức khó tả. Dáng người cao khỏe khoắn, cùng với một khuôn mặt tuy rất đẹp trai nhưng lại quá lạnh khiến cho mọi người xung quanh phải rùng mình.

- AAA, Bảo, ông zè rồi hả?- Nó

Nó chạy nhanh đến chỗ cậu bạn lạnh tanh của Nó, rồi dang hai cánh tay nhỏ nhắn của Nó ôm chầm lấy Bảo. Hành động của Nó vừa rồi được coi là hơi quá khích, khiến mọi người ai cũng phải bất ngờ. T.Bảo cũng ko ngoại lệ.

-Ừm, giờ thả tui ra đi, mọi người đang nhìn kìa.- Bảo

- Ó?? sorry sorry.. hề hề- Nó

Nó có vẻ đã cảm thấy cái ko khi trong võ quán bây giờ, nên đành buông tay rồi cầm đầu chạy một mạch về lại vị trí ban đầu.

- Ta muốn thông báo thêm một tin quan trọng nữa. Trong vòng một tháng nữa chúng ta sẽ có một trận tỷ võ để giành lấy chức vô địch như mọi năm. Nên mọi người ko đợc lười biếng. Ta sẽ cố gắng chọn ra những thực sự giỏi để đi thi. Sẽ có 2 nam và 2 nữ để chọn để làm đại diện. Hết, mọi người giải tán- Baba nó

Mọi người bắt đầu tuân lệnh rồi tản ra tập luyện. Nhưng Nó thì vẫn cứ bám lấy Bảo hỏi lấy hỏi để chẳng chịu đi tập.

- Cái con nhóc này, sao càng lớn càng lùn thế- Bảo nói với vẻ cười cợt

- Thôi nhá! tuy ta nhỏ nhưng ta có võ đấy nhá! muốn thử ko?- Vừa nói Nó vừa giơ nắm đấm tỏ vẻ hăm dọa

- ôi, em sợ quá.. hahahaha- Bảo vừa cười vừa đưa tay lên thủ thế

- Đẹp ông đi! à mà ...sao quay về đây?- Nó

- Thì thik thôi

- giề? ko phải chứ?

- Ừ.. thì.. về để lấy vợ ấy mà.. hihi- Bảo

Lời nói vừa rồi của Bảo khiến Nó sắp ngã ngửa< lấy vợ sao? ko thể nào, chắc là đùa thôi> Nó nghĩ

- Nhưng.. ô..ng m.ới lớp 11 thôi mà.- Nó

- Từ từ rồi nhóc cũng biết thôi! lo gì- Bảo

Thế là cả đêm nó cứ lăn qua rùi lăn lại trên giường, trằn trọc cả đêm ko ngủ dc. Nào là những suy nghĩ về hấn, rồi lại về câu nói của Bảo. Tất cả đã hầu như chiếm hết tâm trí của Nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nhưng mọi này, Nó thức dậy đeo cái balo nặng cả tấn của Nó lên vai, và bắt đầu lê lét đến trường. Trông bộ dạng của Nó bây giờ thật thảm, thảm như chưa bao giờ đc thảm. Nó bước vào lớp như người mất hồn, Nó cứ quen lối của đi về chỗ ngồi mặc kệ mọi thứ xung quanh.

- Hehehe mày thành gấu trúc nhanh thế!- Ngọc

- Lượm đi! t đang mệt, ko cãi với mày đâu.- Nó

- Có chuyện gì? m phải nói chứ- Ngọc tỏ vẻ quan tâm

- KO Cóa rùi mà- Nó hét to, rùi gục mặt xuống bàn “ngủ”

Bỏ cho nhỏ Ngọc ngơ ngác nhìn, rùi cùng với cái suy nghĩ< thôi kệ, lâu lâu cho thần đồng “điên” một lần cũng đc> rùi Ngọc lẳng lặng quay lên, thàng nhiên mở hộp kẹo chocolate vừa đc tặng ăn lấy ăn để.

Tiết học bắt đầu, hôm nay có tiết Toán của ông thầy Lam. Ông bước zô lớp đầy vẻ tức giận. Ánh mắt như rực lửa hướng về phía một con nhóc đang nằm ngủ ngon lành. Cùng với tuyệt chiêu “lia phần” đã tu luyện ngàn kiếp của ông Lam. Tất nhiên là bách phát bách trúng rùi.

- Phụt- viên phấn trắng tinh đập cánh ngay trên đầu NÓ

Cùng với thói quen nó bật dậy la toán lên

- Đứa nào mà dám...- Chưa nói hết câu Nó như khựng lại khi thấy ông thầy khó tính đang đứng giữa lớp khoanh tay trước ngực nhìn NÓ

- Em- Ông Lam

- Dạ thưa thầy- Nó

- Cái cậu ngồi cạnh đâu?- Lam

- Dạ?- Giờ Nó mới để ý, ngó ngang ngó dọc< hình như hấn chưa tới thì phải> Nó nghĩ thầm

- Em ko bt thưa thầy

- Khi nào cậu ta tới, em cùng cậu ta tới phòng ban giám hiệu gặp tời. Nhớ chứ có trốn- Lam

- Dạ, vâng

Nói xong Nó khẽ ngồi xuống, tính lại ngủ tiếp nhưng ko dám. Trong các thầy cô Nó từng dạy chỉ có cha Lam là làm Nó khiếp. Ác ma mà lậy.

Nó cố dương hai con mắt lên để “học” hết tiết của ông. Rồi đợi khi ông bước ra khỏi lớp NÓ mới dám thở phào nhẹ nhõm. Hấn vẫn chưa tới lớp. Nó hơi lo lắng hỏi nhỏ Ngọc.

- Ê, sao hấn chưa tới lớp zậy- Nó

- KO biết, lúc vào trường có thấy mà.. hình như cúp thì phải- Ngọc

- còn dụ ông Lam s m?? giúp tao với- Nó nói như cầu xin

- Thì... tời gặp ông đi.. chứ t có biết gì đâu. M ko có chết đâu mà lo- Ngọc nói với vẻ chọc ghẹo

- T ko biết s ông ghét t thế nữa. T vừa đẹp, vừa giỏi nhất, nhì trường chứ ít. Cha đó cứ nhắm tới tao là s? như tao có thù kiếp trước zậy đó- Có nhiều Nó xỏ ra hết, rồi giậm tay giậm chân một cách tức tối.

- Dù gì cũng tới gặp ông đi! chứ ông ko tha đâu!- Ngọc

- còn hần thì s??- Nó

- rõ ràng ... là tao.. có thấy mà- Ngọc kéo dài như đang lấy lại trí nhớ

- Thế hả? zậy tao biết rồi. Nói với giáo viên t ở phòng y tế nhé bạn yêu!

Nó chạy nhanh ra khỏi lớp. HÌnh như Nó biết hần trốn ở đâu thì phải. Nó tiến thẳng lên bang công sân thượng của trường.

Nó vừa đến nơi thì....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nó đã thấy một chuyện ko nên thấy. Nó đứng hình, mắt hướng về 2 đứa học sinh. < Là HẦN và ... hần đang làm gì thế này?> Nó như muốn nổ tung đi được. Ko thể nói một lời Nó như bất động đứng nhìn 2 con người đang.

Hần và nhỏ Ngọc Anh đang trong một tư thế quá mức nhạy cảm. Áo và váy của nhỏ Anh đã ko còn trên người mà là mằm lẫn lóc trên nền sân thượng mỗi cái một nơi. Còn hần thì đang trong tư thế nằm dưới, nút áo đang được nhỏ Ngọc Anh dần dần tháo ra.

(tg thật sự ko biết đâu, làm ơn đừng nghĩ xấu cho tg nhen!)

2 nhân vật chính này dường như ko nhận thấy sự xuất hiện của nó tại hiện trường, nên vẫn tiếp tục công việc của mình.

Mặt Nó đang dần dần đỏ ửng lên. Nó vội chạy đi. Nó ko muốn, Nó ko muốn nhìn thấy cảnh này. Nó lao nhanh đi, nước mắt dường như muốn ứa ra, nhưng Nó ko cho. Nó ko muốn mình lại rơi lệ vì một tên ko ra gì như hần. Có lẽ Nó đã lầm. Lần khi thik hần quá vội vàng, nó thậm nghĩ< Sẽ chóng quên thôi, Tình yêu sét đánh thì có thể kéo dài bao lâu chứ> Nó cười nhếch môi.

Sau khi Nó về lớp và bắt đầu ngồi học chăm chỉ cho tới giờ trưa. Nó vừa bước xuống căn tin thì thấy hần cùng với đám con gái đang vây quanh. Nó khẽ lướt qua nhưng lại ném lại một câu.

- Thật đáng khinh hứ- Rồi Nó tiếng về chỗ đàn em của mình và ngồi xuống bên cạnh nhỏ Ngọc.

(thật ra ở trường có một băng nhóm nho nhỏ, do chính Nó đứng đầu. Băng nhóm cốt là để phòng khi có chuyện gì xích mích với mấy trường khác thôi, chứ bt thì hầu như là để chơi. Nhóm có khoảng 10 đứa từ lớp 10 đến lớp 12.)

- M sao thế?- Ngọc hỏi hang

Câu đó dưới như là câu hỏi chung cho tất cả những đứa đang ngồi trong bàn. Khuyến bọn chúng đều đưa mắt hướng về phía Nó.

- - Nó ko nói, mà cũng chẳng biết phải nói gì< ko lẽ lạ kể chuyện đó ra? thật kì cục> Nó nghĩ

Sau một hồi lâu, tụi đàn em vẫn ko từ bỏ vẫn nhìn Nó trầm trầm, khuyến Nó cảm thấy khó chịu liền đứng phất dậy tiến đến phòng ban giám hiệu để gặp ông thầy “ yêu dấu” .

- Dạ thưa thầy, em tới- Nó nói nhỏ

- Một mình à? thế cậu cao cao kia đâu- Ông Lam

- Em ko biết, mà thầy muốn phạt thì phạt một mình em cũng đc, cần chi nhiều- Nó

- Ồ, giúp đỡ à, cũng đc , đó là e muốn- Lam

Câu nói của ông thầy làm nó cười trong bụng< giúp đỡ, em chỉ ko muốn dính dáng tới hần thôi ông thầy ngây thơ ah>

- Thế thì sau giờ học dọn dẹp thư viện đi- Ông Lam nói giọng lạnh nhạt

- THƯ VIỆN á?- Nó hét to

- Sao? hay muốn gọi phụ huynh- Lam

-Dạ, ko ko ko. Em sẽ...dạ...n - tiếng nó run run đầy sợ hãi

< Mẹ ơi, thư viện sao?? khác nào vào nhà ma chứ. Thời đại thông tin rồi. có đũa nào mà vát xác vô thư viện đâu chứ? Nó như căn phòng hoan zậy. Còn nghe đồn là trong đó có ma nữa chứ. chết rồi sao đây> Nó như đang tự hù dọa mình.

- CẤm có nhờ người giúp nhá! tôi ko tha đâu- Lam

Câu nói vừa rồi của ông thầy Lam như cắt mất đường sống của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đầu giờ lúc đó có người đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Nó và thầy Lam. Nhỏ đứng ném mình ở phía cửa vào, ko ai khác là nhỏ Q.Như. Nụ cười gian xảo của nhỏ hiện lên rõ nét. Nhỏ lăm bằm

- Đến lúc này cần phải dc dạy dỗ rồi.

Sau khi Q.Như chạy phắt về lớp thông báo cho N.Anh một tin hết sức chi là “ vui” thì Nó cũng từ từ đi ra khỏi phòng Bam Giám Hiệu để về lại lớp.

Ở Lớp

- sao rồi?- Ngọc

- Dọn nhà cho ông.- Nó

- Nhà ông?? mày đùa à

- đùa cái đầu mày ấy. Thư viện đấy.

- ồ tao hiểu rồi, thì là thư viện là nhà ma, con ông thầy Lam là ác ma, nên suy ra là nhà ông phải hem??- Ngọc

-Ukm

Nhỏ Ngọc nói một cách thích thú, như phát mình ra dc điều gì mới, còn Nó thì vẫn cái mặt chù ụ ngồi nhìn vào cuốn tập trước mặt.

- Thế có mình này à, còn. ...- nói tới nhiều, tuy nhỏ ko nói tên nhưng NÓ cũng đủ thông minh để hiểu. Nó ko trả lời quay mặt đi.

Nó ko muốn nhắc tới hấn, cũng chẳng muốn liên quan. Nhiều đây chuyện cũng đủ để Nó phiền lém rồi. Hết giờ Nó lủi thủi cất sách vở vào cặp rồi đi thẳng xuống thư viện. Nó cứ đứng trước cửa hồi lâu, nhưng vẫn chưa chịu vào . Thật ra Nó rất sợ ma, còn bóng tối nữa. Nhiều đó thôi cũng đủ hù chết nó rồi. Mà lại Nó lại chỉ có một mình , nỗi sợ con nhân lên gấp đôi.

Trong lúc ấy, hấn cũng vừa đi ngang qua, thấy Nó cứ đứng nhìn cái cửa. Hấn dăm ra tò mò. Hấn cũng đưa lại xem Nó làm trò gì.

- gì zậy ta?- hấn nói thầm

Nó từ từ đẩy cánh cửa phòng thư viện, rồi với tay bật công tắc. Nhưng ko như Nó như ý đèn ko sáng < thế là sao chứ??, trường này ma ko có tiền thay bóng sao??>Nó nghĩ.

(Thật ra là có người cắt dây, ko nói chắc mọi người cũng biết rồi)

Nó ko đóng cửa nhằm để ánh sáng từ bên ngoài hắt vào trong. Giờ la chiều nên cũng còn chút ánh sáng.Nó xắn tay áo lên và bắt đầu vào công việc lau dọn.

Chỗ Hấn. Khi thấy Nó bước vào thì Hấn cũng vào theo nhưng ko để Nó biết. Hấn lảng lạng đứng ở một góc khuất quan sát Nó đang làm việc. Thấy Nó chăm chú làm việc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại khiến Hấn muốn giùm Nó một tay, nhưng lại thôi. Hấn chọn cách tiếp tục đứng ngắm Nó.< Nhỏ lùn này nhìn cũng dễ thương đó chứ> suy nghĩ vừa lén ló lén trong đầu Hấn, thì Hấn lại lập tức xua đi< ko, chán ko phải đâu>

Trong lúc Hấn đang chiến đấu nội tâm thì Nó đang nhón chân, với người lên cái kệ sách tính lấy cái thùng to đựng ở trên kệ xuống. Nó cố bật thật mạnh để hắt chiếc thùng rơi xuống.

Ai ngờ đâu Nó bị mất thăng bằng té xải lai dưới đất, cùng lúc đó cái thùng cũng đang rơi xuống người Nó. Với thân người nhỏ nhắn của Nó có khi sẽ bị

cái thùng đè bẹp mất. Theo phản xạ Nó vội lấy tay che mặt lại, mắt nó nhắm tít ko dám nhìn.

- RẦM- tiếng cái thùng rơi xuống.

< óái lạ, sao Nó ko cảm thấy đau nhỉ> Nó nghĩ, rồi từ từ mở hai tay ra để xem tình hình.

- Óái- Nó giật mình

Khuôn mặt hấn đang ở ngay sát mặt nó, kích thước 2 khuôn mặt chỉ cách nhau 1 cm.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lìm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Với cự li dừng như ko thể nhúc nhích đc. Hấn đang nằm đè lên nó, hai tay chống xuống đất, nhưng có phản hồi rung. Mồ hôi từ trên người Hấn bắt đầu chảy xuống, và đập cánh ngay trên khuôn mặt Nó.

Thời gian dường như đứng lại

- Anh.. anh??- Nó

-...- Hấn ko nói gì chỉ hơi nhăn mặt

Hấn vẫn giữ nguyên tư thế đó khuyến Nó hơi khó chịu. Nó nhìn ngó đầu nhìn quanh, Nó phát hiện ra cái thùng lúc nãy đang nằm ngay trên người hấn, ko phải Nó.< hấn đỡ cho mình??>

- Anh.. có thể tránh ra ko??- Nó

- hừ- Hấn thở mạnh một hơi cùng với nụ cười nở miệng. Hấn từ từ nâng người mình lên< cái thùng chết tiệt, nặng chết đi đc> hấn nghĩ

Khi hấn đã ngồi dậy thì nó cũng từ từ phủ người rồi ngồi dậy đối diện với Hấn. Nhìn hấn hồi lâu Nó phát hiện hình như hấn bị thương thì phải, cứ thấy hấn ôm khư khư cái tay phải của mình.

- Nè, anh ko sao chứ- Nó

- ko s- Hấn nhăn mặt nói

- còn nó. ...- Nó chỉ chỉ vào cánh tay phải của Hấn, nghiên nghiên cái đầu nhìn.

-ko..-Chưa nói hết đâu

-RẦM- tiếng động mạnh phát ra từ phía cánh cửa khiến cả hai giật mình nhìn về hướng phát ra tiếng động.

- Cánh

Nó vội chạy đến cái cửa phòng, hai tay giựt mạnh cánh cửa, nhưng nó ko nhúc nhích, cửa bị đóng và khóa ngoài rồi< sao đây??> Nó nghĩ

- Nè, ai khóa cửa đó, có người trong này mà-Nó

Mặc kệ Nó hét to cỡ nào cũng ko ai nghe ngoài Hấn. Còn người vừa khóa cửa là nhỏ Q.Như. Nhỏ thì sau khi khóa cửa thì chạy lẹ xuống sân trường hướng về phía cổng trường.

-Sao rồi?- N.Anh

- Ổn rồi, cho Nó ở đó tính tâm 1 ngày đi, đi bar ko?- Q.Như đắc ý, cười khoái chí

-ok, tao bao- N.Anh cười với nụ cười gian xảo < tao nhìn mày lâu lắm rồi, dám làm tao bẽ mặt trước anh Tùng nữa chứ, xừ.. mày ko đáng làm cán chân tao> N.Anh nghĩ.

Thư Viện

- Mama ơi, baba ơi cứu con- Nó gào to

Thực ra Nó sợ bóng tối với ma lém. Đứa con gái nào chả thế. Ma thì ai chả sợ. Tuy Nó đánh đc người khác nhờ võ công cao cường , nhưng ma thì làm sao ma đánh. Càng lúc Nó càng gào thét to hơn, còn hấn thì chỉ ngờ ngàng ngồi nhìn Nó. Ko có đèn, mà trời càng lúc càng tối, Nó sợ lém ko bt làm gì. Nó kiệt sức ngồi bệt xuống đất khóc thút thít như con nít zậy.

Thấy Nó khóc, Hấn đâm ra cuốn lên, ko biết phải làm gì. Hấn lo lắng tiến lại gần Nó hơi. Giờ thì Hấn mới thấy rõ, mặt Nó sưng húp lên, nước mắt, nước mũi tèm lem đầy mặt. Hấn nhẹ nhàng lau nước mắt cho Nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lìn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Quay trở lại hiện trường.

Trong thư viện...

Cảm giác ảm áp từ một bàn tay nào đó đang lướt trên hai gò má phụng phịu của mình. Nó bắt giác nít phất, 2 mắt mở to nhìn người trước mặt mình. Một cảm giác lâng lâng trong Nó, tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

-Nè,-Hấn lên tiếng khi thấy Nó tự nhiên đứng hình.

-Ồ..à, bỏ tay ra đi- Nó nhưng bình tĩnh, hất mạnh tay Hấn ra khỏi khuôn mặt mình, rồi qua mặt đi chỗ khác, vì ko muốn Hấn thấy khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Hấn khá giật mình vì cái gạt tay của Nó, nhưng rồi cũng coi như ko, tiếp tục công việc lạnh lùng của mình.

Sau một hồi im lặng .Nó cũng lên tiếng

-Sao ông ở đây?-Nó nói khá khẽ

- Cháu ko cần quan tâm- Hấn nói như móc họng Nó

Nó tức lém, nhưng rồi lại nói tiếp

- Cậu lạnh nhĩ?- Nó

- Đừng có xưng hô như thế, nghe mà nổi cả da gà- Hấn đáp trả một cách tinh ranh.

Tức muốn trào máu, nhưng lại ko thể làm gì, Nó vùng vằng bỏ ra chỗ cánh cửa đang bị khóa chặt.

Nó lấy tay đẩy đẩy cách cửa, nhưng muốn kiểm tra, sau khi xăm xoi tất cả. Nó thờ dãi rồi quay qua nói với Hấn.

- Cửa chắc quá... Có cách gì ko?- Nó sợ Hấn lại móc khốe Nó, nên Nó quyết định ko thêm xưng hô nữa, mà nói trống ko luôn.

- Hi... ko phải là giỏi lắm sao?- hấn nói kèm theo giọng cười đều giả.

-YYAAAA.....-Nó

Nó rất ghét bị xem thường nên... khi Hấn vừa dứt câu, thì Nó đã tức giận lấy đà, bay thẳng vào cái cửa. Cánh cửa bị một lực mạnh ập tới, nên bật tung ra. Nó mất đà té xõng xoài trên mặt đất.

-Á...đau quá, hix hix- Nó lấy tay ôm chặt bả vai bên phải, và than đau, vì Nó đã dùng vai phải để phá cách cửa. Đồng thời dùng tay còn lại ôm chân mình. Chân Nó dường như cũng bị trật, khiến Nó cảm thấy đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lìn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

- Thôi cái trò ăn vạ ở đó đi-Hắn

-Mặc kệ tôi- Nó tức tối, ko phải Nó đã “hy sinh thân mình” để giúp Hấn sao?, mà ngay cả 1 lời cảm ơn cũng ko đc nhận. Thật là làm ơn mắc oán mà....grrrrrrrrrrrrrrr

- Zậy thì bye

-Hür.

Nói xong, 1 hơi lạnh toát ra từ người Hắc đi xẹt ngang qua người Nó, làm NÓ lạnh run.

Mắm ăn và một lúc thì Nó vát cái thân ngọc ngà của Nó ra về. Tường đi cà nhấc của Nó đang thẳng tiến đến cái cổng đồ sộ kia. Thì có 1 giọng nói trầm vang lên.

- Ê, nhóc lùn kia!

-Đứa nào..d..á...-

Chưa nói dứt câu, Nó hiện ra giọng nói ấy ko phai của ai khác mà là của Bảo, thằng bạn đẹp trai của Nó.

- Hê hê, ở đây làm cái chi chi?- Nó vừa hỏi, vừa nháy mắt đá đều.

- Chờ người- Bảo

- Ai nhẽ bạn hiền?- Nó tiếp tục đùa đùa cợt cợt.

- 1 con nhỏ vừa lùn, vừa kém thông minh đó mà- Bây giờ thì Bảo cũng ko chịu nhường nhìn Nó nữa, mà đá đều lại. làm cho Nó giận điên người.

Nói thật từ khi sinh ra đến giờ Nó ghét nhất là bị gọi là Lùn đó. Với chỉ số IQ cao như Nó thì ko mấy người dám kêu Nó ngu hay kém thông minh. Vì cho dù Nó ko đi học thì vẫn đc điểm 10 ngon ơ.

Quay trở về hiện trường

- Bây giờ đi thôi- Bảo

- Đi đâu?- Nó

Đề lại 1 dấu chấm hỏi to đùng trong đầu Nó, tên Bảo cứ thế mà dắt Nó đi vào xe, rồi phóng đi với 1 tốc độ gọi là xé gió.

chỉ sau hơn 10' tui Nó đã có mặt ở sân bay.

- Tới đây làm cái giống gì? - Nó

- Từ từ rồi biết- Bảo nói mà ko nhìn vào Nó, mà cứ ngó nghiêng, đảo đảo con mắt nhìn xung quanh, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đang bận ngó loanh quanh theo những gì Bảo đang làm, nên Nó ko hề cảnh giác là có 1 bóng đen nào đó cũng đang ở rất gần Nó.

Bóng đen từ từ, nhẹ nhàng tiến đến gần Nó. Khuôn mặt của cái bóng đen bị che khuất bởi một cái khẩu trang màu đen, nói chung cái người đang tiếp cận Nó nhưng một SÁT THỦ CHẾ ĐÀU ĐEN vậy từ trên xuống dưới). (t/g cũng đang tương đương đây nè mọi người ^^)

Tên đó nhẹ nhàng đưa bàn tay to của mình lên, ý muốn bị mắt của Nó thì...

-HÙ

-HÂY YA.... chết may chưa con... chết may nè.. dám bỏ chạy hả- Nó

Chuyện gì đã xảy ra vậy, thì ra cái tên sát thủ chè đậu đen đó tính hù Nó thì bị Nó cho 1 cái đá cao ngay thẳng mặt, chur xong..Nó còn xông vô đánh tên đó toi bồi bông lá.

- Á má ơi cứu con.. á... đau. tha mạng..- Tên đó

- Nè Hy đừng tay lại đi. Dừng!- Bảo

- Hừ, sao ông lại bình hăn, có ý đồ xấu với bà thì chết nè..- Nó vừa nói vừa cho tên áo đen vài cái đấm cực mạnh vào bụng và lưng của hăn.

- Á cho tui xin đi, tha tui đi, mớ về mà bị cho ăn đấm no nê rùi. má ơi tha con đi. á...đau quá..- sát thủ chè đậu đen

-Bà ngừng tay đi Hy! Thằng Thái đó.- Bảo cố cang ngăn.

- Hà? Thái? sao có thể?- Nó bị đứng hình trong vài giây.

- Ukm tui nè, Thái đẹp trai của bà nè.hehehe- Thái nhẹ nhàng tháo cái khẩu trang ra.

- Hahahaha, má ơi buồn cười quá, cái mặt ông bị chảy máu cam kìa.... hahahah đẹp trai mới ghê chứ...- Nó như con điên lẫn ra sàn cười nghiêng ngả.

Nghe Nó nói xong thì Thái lật đật đưa tay lên mũi, ko sai, Nó ko hề nói dối. Thái giận đỏ mặt, đầu như bốc khói đến nơi. Tay của hăn nắm chặt lại , đang giờ cao lên tính đánh trả Nó thì bị Bảo can.

- Thôi cho tui xin đi 2 người này.- Bảo

-Tại con lùn đó đấy- Thái méc

-Ai biểu chơi ngu chi!- Nó cười cười chọc ghẹo.

- Thôi về đi, muốn đóng phim cho thiên hạ xem à.- Bảo nói rùi kéo nó vào xe, Thái thì lủi thủi đi theo.

3 đưa cùng nhau về lại võ quán để Bái Kiến với ba Nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau khi đàm đạo với Daddy Nó một hồi lâu, thì cả bọn cũng đc thả tự do sau 2 tiếng đồng hồ bị tra tấn.

Ba Nó có thông báo rằng những ngày kế tiếp, chúng nó phải chăm chỉ luyện tập cho cuộc thi sắp đến. Nói đúng ra thì Bảo và Thái sẽ là đại diện cho bên nam, còn Nó và Thủy sẽ là đại diện cho bên nữ, nói thì thể thôi, chứ Nó mới chính. (Thủy ko quan trọng lắm, nên mình sẽ ko giới thiệu kỹ).

...

- Nè, Hy, bà học trường Northwest ha?- Thái

- Ukm, sao? Muốn làm điều gì mờ ám??- Nó gian gian

- Cái con lùn này, lâu ngày ko ăn đòn, nó lòn mặt kìa- Thái liếc Bảo, nói nhỏ nhỏ, nhưng cố ý để Nó cũng nghe.

- À há, có ngon thì dào zô- Nó

2 đưa cứ như con nít vậy, miệng thì chỉ chóc khích tướng, người thì thủ thế trước. Để có gì là nhào zô liền, cho khỏi chậm trễ.

Đứng nhìn 2 đứa đó cũng ko yên thân, nên đánh phải nhà zô can. Nói thật chứ nếu ko nhờ con nhỏ lùn lý, và cái thằng loi chơi kia, thì có lẽ Bảo sẽ như cục băng tảng vậy. Nhưng riết rồi băng cũng chảy theo thời gian.

- Nè thôi đi!- Bảo

Bảo cố dùng sức từ cánh tay, đẩy 2 người về 2 phía nhưng ko may động vào vết thương hồi sáng của Nó. Khiến Nó ôm tay,nhăn mặt, méo mó.

- Hy.. Sao.. sao thế? - Bảo hơi bối rối

- KO gì? nhầm nhò gì?- Nó xua tay
- Đúng đó, nó mình đồng da thêm mà, mày ko xa- Thái chọc gẹo (Nói thật chứ 2 người này hể có cơ hội là chơi nhau liền à)
- Chắc chứ? hình như nhóc bị thương đó- Bảo
- Ko, ko sao- Nó ko muốn làm Bảo lo lắng, cũng ko muốn làm ầm lên mắc công Daddy với Mommy Nó lo nữa. Tuy rất đau, nhưng Nó cầm được, Nó nghĩ
- Ukm, zậy nhóc zô nhà đi, có gì mai gặp- Bảo
- Mai gặp hả? mấy giờ? ở đâu?- Nó
- Mai biết. Còn mày có về nhà tao ở ko? - Bảo nói với Nó, rồi quay qua Thái, với 2 nét mặt khác nhau hoàn toàn. Làm tên sát thủ chè đậu đen trở tay ko kịp.
- Ổ ờ, nhóc lùn pà nghĩ đi, mai gặp hen, nhớ chuẩn bị tâm lý! ke ke- Thái cười cười, rồi thọc tay vào túi quần đá chân sáo đi đến bên cạnh cái hộp đen của Bảo.
- Ukm bye bye, Bảo ông cũng về được rồi đó, bye bye- Nó vẫy tay chào tạm biệt 2 thằng bạn chí cốt.
- ukm- Bảo

Nó vào nhà, thay đồ rồi làm một giấc thật ngon cho đến sáng. Dường như cơn đau ko làm Nó quên đi nhiệm vụ cao cả của mình, đó là ngủ. Chứ mắt công lại bị ông thầy Ác Ma đó hành hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đừng nói tôi khác biệt khi tôi là chính tôi

Đừng nói tôi màu mè khi tôi riêng một sắc màu

Đừng nói tôi chơi trội, chỉ là tôi cá tính thôi!

Hãy nói tôi tự tin...

Vì tôi tự tin là chính tôi!

...

(Tự Tin Là Chính Tôi- Phương Uyên)

Một ngày mới, cùng với tiếng chuông điện thoại đang réo ầm ĩ của Nó. Nó nhăn mày quờ quạng tay chân, cố gắng cho cái điện thoại đáng yêu của Nó cầm miệng. Nhưng ko, Nó mắt nhắm mắt mở bấm nhầm nút accept. Thế là từ đầu dây bên kia, một giọng oanh vàng của nhỏ bạn Nó vang lên.

- Ê CÁI CON HEO KIA. GIỜ NÀY CÒN NGỦ HẢ. BIẾT TAO CHỜ MÀY NGHE MÁY LÂU LẮM KO HẢ- Ngọc

Tiếng hét của Ngọc từ bên kia điện thoại làm cho Nó giật mình tỉnh dậy. Đúng là giọng khòe thiệt. Có thể đánh thức nó qua cái điện thoại nhỏ xíu kia thì thật đáng nể.

Giờ đây Nó đã tỉnh hẳn, Nó chồm tới ôm cái điện thoại , nhưng ko dám kê vào tai, sợ nhỏ Ngọc sẽ làm cho lỗ tai của Nó bị thủng. Đúng là chiều Sư Từ Hống của Nhỏ đã đạt đến cực điểm của sự tàn phá.

- Gì..mà...mày làm ghê..thế- Nó nuốt nước miếng giọng sợ hãi

- còn hỏi?- Ngọc

- Chuyện gì thì mày phải nói chứ- Nó

- Mày nhìn đồng hồ đi, trễ giờ rồi đó, phi đến đây nhanh lên- Ngọc

- Giờ, tưởng gì, đc rồi chờ đi, 10' là xong- Nó cúp máy mà ko để nhỏ bạn Nó nói thêm 1 câu nào.

Nó đi làm VSCN xong là phóng thẳng tới trường.

Ở Trường.

- WOW! mày hay thiệt nha!- Ngọc vỗ tay tán thưởng

- Chuyện nhỏ- Nó

- Mà chuyện hôm qua s may? - Ngọc

- ko gì, bình thường thôi - Nó

Nói xong Nó và Nhỏ bước vào lớp. Điều trước tiên Nó làm là quét một vòng lớp(hehehe chỉ cố ý tìm hấn ta đó mà). Nhấn cầu Nó dừng lại ở chỗ Hấn. Nhưng có một điều lạ là hôm nay ko có bóng hồng nào xung quanh Hấn cả.

Hấn ngồi 1 mình ngay bên cạnh chỗ Nó, vắt chân lên bàn và ngả người ra sau. Tai Hấn đeo earphone, mắt nhắm nghiền. Đứng xa nhìn thôi cũng thấy mê hồn.

Trên môi Nó khẽ nhếch lên một nụ cười, ko sai một nụ cười hiện tự nhiên nhất. Mà chỉ mỗi khi nhìn Hấn thì nụ cười đó sẽ xuất hiện. Nhưng Nó ko hề muốn dừng lại.

- Nè sao mấy nhỏ đó ko bao vây lấy Hấn ta nữa vậy, bộ có chuyện gì à- Nó

- Cái đó thì... mày hỏi tụi kia đi, ở đó đấy- Ngọc

Ngọc chỉ tay về phía tụi con gái đang tụ tập. Chính xác hơn là xung quanh cái loa phát thanh của trường. Đó là nhỏ Na, nói thật chứ ko biết nhỏ Na nắm thông tin ở đâu mà nhanh thế.

Nó tiếng đến cái chợ chòm hôm đang nổi loạn bởi những tiếng hét thất thanh của đám bà 8 nhiều chuyện nhất lớp.

- Ủ ừm...- Nó

- Hử?- Na

- Có chuyện gì mới?- Nó

- À sắp có học sinh mới brandnew luz á- Na

- Thế hả? cảm ơn- Nó

Nó nghĩ vừa đi về chỗ vừa chép miệng, cộng thêm mấy cái lắc đầu.

Tuy Nó đã yên vị tại chỗ ngồi, nhưng con Ngọc thì vẫn chưa xong. Nhỏ con nhao nhao chung với tụi bà 8 kia.

- ê trai hay gái, hoàng tử hay công chúa- Ngọc hí ha hí hửng

- Tao nghe nói là hoàng tử, mà ko chỉ có 1 mà có tới 2 lận- Na cung cấp thông tin

- Á thiệt ha? có = hoàng tử trường ta ko?- Ngọc chỉ tay về hướng của Tùng, hoàng tử mới được phong chức cách đây vài ngày.

- Bằng đấy con! nhưng hiện tại thì chưa ai thấy thế được anh ấy trong lòng tao- nhỏ Na mất long lanh hướng về hướng của Hấn.

- ok!!! tụi mày giải tán đi, cô sắp zô rồi kia- Ngọc giải tán đám đông

Nhỏ tiếng về chỗ ngồi ngay trên Nó. Thấy Nó cứ nhìn chăm chăm vào mình, nhỏ đâm khó chịu.

- Sao? thế m?

- Mày với tụi bà 8 đó nói gì mà rôm rả- Nó

- À chuyện hs mới, nghe nói là hoàng tử, nên tao.... ekkeke- Ngọc

- hám trai!- Nó

- Ồ đó, mày thì ko chắc...-Ngọc

Ngọc nói như đá đều Nó, làm Nó đờ ửng mặt, phản bát

- Tao với hần chẳng có gì cả, mày đừng có nói nữa- Nó

- Sao? có chuyện gì à? mày có coi tao là bạn ko?- Ngọc hờn giận

- À thì...- Nó

Nó nâng người lên, nói nhỏ vào tai nhỏ Ngọc. Nó kể hết, kể từ lúc Nó thấy Hần và nhỏ Ngọc Anh tình tứ trên sân thượng, cho tới lúc ở thư viện.

- Sao? Hần thật làm thế?- Ngọc hết toán loạn

- suýt.... mày thôi đi, tao với Hần ko có gì nữa, tao quit rồi- Nó nói nhưng mặt cuối gằm.

-Mày đừng buồn, Hần chỉ là một hạt cát trên sa mạc mà thôi- Ngọc

Sao mà ko buồn được chứ, tình đầu mà, chưa bắt đầu đã kết thúc.< MÀ thôi, mình là ai chứ, ko nhằm nhò gì đâu, ồ thôi>.

- RẦM RẦM RẦM cái em trật tự- cô Tuyết(cô giáo chủ nhiệm, dạy môn Anh)

- Lớp chúng ta sẽ có 2 học sinh mới, các em hãy chào đón bạn- cô Tuyết

- Con gái hả cô?- hs nam 1

-sao đc. phải là một hotboy chứ- hs nữ 1

- Gia đình như thế nào thưa cô- hs nữ2

- đẹp gái ko cô- hs nam 2

- bla bla bla....

- Mời 2 em vào lớp- Cô Tuyết

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cô giáo vừa dứt lời, thì từ cửa lớp đã xuất hiện 2 đáng người to cao, chắc khoảng 1m80, đang sừng sững bước vào lớp.

- Oái, trời wo! đẹp trai de kiêu lun- hs nữ 1

- wow, hoàng tử của lòng em- hs nữ 2

- mấy anh chồn đâu sao 17 năm nay ko chịu xuất hiện- hs nữ 3

-..bla... bla...bla

.Nó cũng ko ngoại lệ, đang chăm chú nhìn 2 tên này, cùng với cái suy nghĩ < đẹp trai đó chứ> , heheh < ê, mà khoan đã, nhìn quen quen> Nó dứt ra khỏi cái suy nghĩ trong đầu. Tay dụi dụi mắt vì sợ Nó đang nhìn lầm.

< Á chết, ko sai, là 2 tên đó mà, sao lại ở đây?>Nó hơi ngạc nhiên,

Hần thấy Nó có vẻ bất thường, thì khinh khinh cười < thì ra cũng là loại mê trai> (t/g ko nhìn người ta sao bt người ta bất thường. kekeke. Hần: đừng tưởng là t/g thì muốn nói gì thì nói nha)

- 2 em tự giới thiệu đi- Cô tuyết lên tiếng phá tan cái chợp

- Vâng, em tên Quốc Thái, mọi người cứ gọi là Thái cũng được- Thái nở một nụ cười chết người, khiến những nữ sinh ở lớp từ chết đến bị thương.

- Vậy còn em?- Cô Tuyết nhìn Bảo

Bảo rất ít nói, cộng thêm băng chất lạnh lùng, nên khi cô hỏi, Hấn ta ko thèm trả lời mà đứng lên băng. Tay cầm cục phấn trắng viết thật to tên mình trên băng. Rồi đi xuống đứng bên cạnh Thái như lúc đầu.

- Ha..ha..ha xin lỗi mọi người, cậu ấy khá trầm tính. Thôi để mình giới thiệu cho. Cậu ấy tên Thế Bảo, cứ gọi là Bảo cho tiện- Thái gái đầu nói để chữa cháy.

- Ừ thôi vậy cũng được, vậy 2 em muốn ngồi đâu?- Cô Tuyết

- Thưa cô, cho tên này ngồi gần bạn Hy - Thái nói chỉ chỉ Bảo rồi chỉ chỉ sang Hy(hình như 2 tên này có thông đồng trước)

Nó nghe Thái nói như sấm, thực sự Nó ko biết phải làm gì ngoài im lặng nhìn cô.

Thái vừa dứt lời thì hàng tá comments của bọn con gái đã vội ập lên.

- ko ko được đâu cô, bạn ấy có 1 hot boy bên cạnh rồi, cô đừng nỡ để luôn coolboy của tụi em đi chứ cô- hs nữ 1 phản bác

- Đúng đó thưa cô, chỗ em còn trống nè cô- hs nữ 2 ủng hộ

- ko ko cô, chỗ em nè cô- hs nữ 3

-.....

- Cả lớp trật tự, Cô xin lỗi nhưng bàn Hy hết chỗ rồi, hay em ngồi trước Hy nha- Cô nhìn Bảo

Bảo ko nói gì, chỉ lạnh lùng đi xuống chỗ ngồi. Tức là ngồi bên cạnh Ngọc.

- Còn em?- Cô tuyết nhìn Thái

- Dạ, em dễ chịu lắm, chỉ cần cho em ngồi cách xa con nhỏ kia ra càng xa càng tốt là đc rồi - Thái cười tươi tay thì chỉ chỉ vào Nó.

Nó đang uống nước thì sặc vì câu nói hên nhiên của Thái. Nước bay thẳng vào mặt Hấn một cách ko thương tiếc.

- Á, CÔ DÁM?Muốn chết hả?- Hấn đứng phắt dậy, miệng la oi ới, làm mọi người trong lớp phải quay lại nhìn

Nó nhưng phát hiện ra, nên chấp tay xin lỗi

-Xin lỗi, tui ko ...-Nó chưa nói xong thì bị Bảo chen ngang

-Mày dám nói với Hy thế hả?- Bảo hùng hừng lửa

- Thì sao? - Hấn cũng ko thua

Bảo như tức điên, chòm người qua tum cổ áo Hấn tính cho Hấn một phát thì bị chặn lại bởi tiếng hét của cô.

-Các em làm gì thế? ko thấy tôi đang ở đây sao?- Cô Tuyết

-Áy da, đó là lí do em ko muốn ngồi gần con nhỏ đó, suốt ngày... hừm..- Thái nói rồi thở dài.

- Ukm, vậy em qua ngồi với Na đi- Cô tuyết chỉ tay về phía Na, làm nhỏ vui như thể bị điện giật, nhảy tung tung lên vui sướng.

Thái đi tới chỗ ngồi, với nụ cười hết sức thân thiện để chào nhỏ Na. Còn nhỏ thì như mở hội trong lòng, cười tùm tùm suốt cả buổi.

(Để t/g mình họa cho mọi người về chỗ ngồi nha, có 2 dãy nha mọi người)

X X

X X

X X

X X

Bảo Ngọc

X X

Nó Hấn

Thái Na

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Quay về chỗ của Nó nha!

2 tên mặt cứ hầm hầm, nhất là Bảo, nhưng vì cô đang ở lớp nên hấn ko thể làm gì đc. 2 tên cứ ngồi đầu mất suốt cả buổi, làm Nó cứ nôm nôm lo sợ nên học cũng ko vô.

Còn ở chỗ Thái và nhỏ Na thì khác hấn, cứ cười cười nói nói suốt. Thì cũng đúng thôi, đc ngồi gần hotboy mà, ko vui s đc.

Giờ ra chơi

- Xuống căn tin ko Hy?- Ngọc

- Ủ ừ đi- Nó

- Cho đi với- Thái lanh chanh chạy qua, tay thì bá cổ Bảo

- Bảo thì có thể, nhưng Ông thì biến- Nó nói tay chỉ thẳng mặt Thái

-Ố ó, ma cù ăn hiếp ma mới kia- Thái nói trong âm ức

- Biến nhanh cho nước nó trong- Nó

- Bà...Bà.... cho tui đi cung nha!- Thái bay qua chỗ Ngọc đang đứng, nín tay nhỏ vang xin.

- Thôi cho ông đi đi, tui đói sắp chết rùi nè- Ngọc

- hên cho ông đó. nhưng châu này ông phải trả- Nó

- Ồ- Thái tỏ vẻ buồn buồn, tiếc tiền đấy mà

Thế là 4 con người nổi tiếng đi nhanh xuống căn tin, cùng với sự im lặng của Bảo và Ngọc, và cũng cùng với tiếng chửi bới, đánh đập, và la lối của Nó và tên Thái.(thực hết chịu nổi)

Bây giờ quay qua chỗ Hấn thôi

Từ khi tiếng chuông vang lên thì Hấn đã biến mất dạng. Hấn đi chậm rãi tới cái thư viện , nơi mà Hấn và Nó đã bị nhốt. Hấn bước vào trong, và kiểm một góc khuất nhất để ngủ. Có thể coi đây là nơi mà ko ai đến, cũng ko ai có thể làm phiền giấc ngủ của Hấn.

Hấn nằm trên 1 cái bàn, tay đặt trên trán, mắt nhắm nghiền, nhưng thực chất là Hấn ko hề ngủ. Hấn suy nghĩ, về Nó, về Bảo, và cái cái quan hệ giữa Nó và 2 cái tên học sinh mới kia.

< nhỏ lùn đó và 2 tên kia thực chất là quan hệ gì? sao mình lại cảm thấy khó chịu thế? ko lẽ...mình..> Hấn nghĩ rồi tự tát vào mặt mình, rồi lất đầu liên tục.

Thế là Hấn cùng với cả đồng mấy cái suy nghĩ về Nó mà chìm vào giấc ngủ. Chả thêm biết là vào học lúc nào.

Giờ ra về

- Nè mấy ông có đến võ quán ko?- Nó hỏi Bảo và Thái

- đi thì đi, gần đầu rùi mà- Thái nói mạnh mẽ

- Vậy mấy ông về đi, tối gặp ha!- Nó

- ừ, cần tui chờ về ko?- Bảo hỏi Nó

- Tui có chân mà, lo gì, Bye nha!- Nó vẫy tay rồi về trước, tiếp theo sao là nhỏ Ngọc.
- Ê, tao hỏi cái- Ngọc
- gì?- Nó
- Sao tên Bảo ít nói thế?- Ngọc
- Sao đâu, mỗi người mỗi kiểu thôi. tao thấy bình thường như ăn đường thôi- Nó đùa
- Ô, hừm.- Ngọc thờ dài
- Màm thich Bảo à, tao chưa thấy màm hỏi về con trai bao giờ>?- Nó
- Ko phải, ko phải đâu, màm đừng suy nghĩ lung tung- Ngọc luống cuống chối
- KO thì thôi, màm ko cần phải phản ứng zậy đâu- Nó chọc
- Mà tao cho màm biết một bí mật, Bảo nói là hần sắp lấy vợ đấy. Nếu màm ko thik thì tốt, chứ ko thì nhức đầu lém đây. kekeke- Nó nói nửa đùa nửa thật khiến Nhỏ Ngọc sa sầm mặt màm.
- KO cóa mà- Ngọc hừng hực bước về trước.
- Hi, còn nói ko- Nó nói nhỏ nhìn về phía Ngọc bước đi

Nó về nhà và ra võ quán cùng tập luyện với Bảo và Thái cho cuộc thi đấu sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Hôm nay là một ngày khá đặc biệt với Nó, nhưng Nó ghét cay ghét đắng ngày này. Từ nhỏ mỗi khi vào sinh nhật Nó thì đều có những điều xấu xảy đến với Nó. Từ khi Nó có nhận thức được mọi chuyện, thì Nó đã muốn ránh xa ngày này ra rồi. Nó chưa bao giờ có một sinh nhật hoàn chỉnh trong đời. Bởi vì Nó đc sinh vào ngày 13 và vào trính thứ 6. Từ đó Nó luôn nghĩ sn mình là một điều xui xẻo.

Sinh nhật 7 tuổi_ Nó bị lạc trong công viên, vì mải ham chơi

Sinh nhật 8 tuổi_ Nó bị gãy chân trong khi đang tập luyện

Sinh nhật 9 tuổi_ Nó té cầu thang phải nằm viện 1 tháng

..... bla bla bla.....

Cho đến khi Nó 10 tuổi thì Nó ko muốn có sn nữa. Mọi người trong gd Nó cũng như quên đi hết, ko ai nhắc, hay nhớ sn Nó. Ko phải là Nó mê tín, nhưng vì xảy ra quá nhiều điều xấu trong ngày này, tuy rằng ko phải lúc nào sn Nó cũng vào thứ 6, nhưng như 1 điềm lạ vậy.

Khi vào nhưng ngày này, Nó thường giả bệnh để ở nhà, nhưng lần này thì ko. Nó dường như muốn biết sẽ có điều gì xấu sẽ đến với Nó. Nó ko như xưa, nay Nó có thể bảo vệ mình. Nó ko muốn bị khuất phục bởi số phận của mình. Con người phải biết vươn lên chứ.

Cho nên.. lần này.. Nó sẽ đánh liều một phen.

Hiện trường.....

Nó đang tung tăng nhảy chân sáo đến trường, với muôn vàng con mắt đang dõi theo. Ko phải vì Nó đẹp mê người, mà là vì thấy chuyện lạ thế giới thôi.

< kekeke chả có chuyện gì xảy ra cả? mình thật bá đạo mà, Hy Hy vô đối, Hy Hy vô đối> Nó vừa tưởng tượng vừa cười khục khích

- Ê con điên- Anh (t/g sẽ ko ghi Ngọc Anh nữa cho đỡ mất thời gian nha!)

- Nóng trong người à?- Nó

- Hừ ko biết sở thú hôm nay có mất con khi nào ko nhỉ? hahahaha- Anh cười khoái chí
- Chắc có đấy, xức người xấu thì cười cũng xấu. Người ta nói đẹp khoe xấu che đó, đúng là đồ nảo phăng- Nó phang tới tấp
- Mà dám nói ai hả? cái con nghèo mặc xác kia- nhỏ Dung từ đâu bay tới
- Tao nói tụi mày đó- Nó chỉ thẳng mặt nhỏ thẳng mặt nhỏ Anh và nhỏ Dung khiến cho 2 nhỏ hơi run run.
- Mà, mày được lắm, tao ko để yên chuyện này đâu- nhỏ Anh mặt xanh lè bỏ đi, sau lưng là nhỏ Dung cũng bỏ đi tuốt.

< kekeke suy ra hôm nay hình hên chứ, đâu có gì đâu?> Nó tiếp tục cười khoái chí tiến thẳng về lớp

Nó vừa bước vào lớp thì đã thấy Thái, Bảo, Ngọc, và Hân ở đó rồi. Thái thì cứ chu chéo với nhỏ Na, còn 3 người còn lại thì im thin thín chả ai nói với ai câu nào. Bảo thì nghe nhạc, Ngọc thì xem báo về thời trang, còn Hân thì chắc đang ngủ.

- Ê lùn, tới rồi hả- Thái
- Ông mà dám nói chữ đó 1 lần nữa là tui bẻ răng ông đó- Nó đe dọa
- Hừ? hề hề ko phải chọc pà, mà tui ko biết nói dối thôi- Thái tiếp tục làm NÓ sôi máu, nhưng vừa nói xong câu là bỏ chạy

Nó ném cái cặp về phía bàn, bắt đầu công cuộc tập thể dục buổi sáng do tên Sát thủ chè đậu đen ban cho. Chắc ngày nào cũng zậy chắc chết quá.

1 con nhỏ cao 1m55 mà đuổi 1 tên trên 1m8 thì có khi đụng chân trời cũng chưa đuổi kịp mắt. Nhưng Nó sẽ chẳng bỏ cuộc đâu. Thái và Nó đã cho cả lớp thấy 1 buổi biểu diễn như ninja đang nhào lộn vậy. Phóng lên bàn, rồi lộn tưng xong 2 vòng rồi mới hạ cánh, còn có những cú nhảy cao phi đá, và những cảnh xoáy tay bẻ là ko tránh khỏi.

Đang chạy rất chi là hăng say thì Nó ko may bắt cần đập chân vào bàn, rồi té xõng xoài ra đất, môi hôn đất mẹ. (ai mà đã từng đập chân vào thành bàn thì chắc biết cảm giác của Nó như thế nào, con bạn nào chưa bị... thì có thể thử. Kekeke mình giỡn thôi nha! ^.^)

- Hy sao ko? _ Bảo chạy đến chỗ Nó
- Đau quá- Nó mếu máo
- Nè đứng lên đi đã rồi tính, từ từ thôi- Bảo nhẹ nhàng đỡ NÓ dậy.
- Ừ- Nó
- Nè cho tui xin lỗi nha! bà sao ko?- Thái cũng lo lắng
- Ông thử bị đập đi rồi biết- NÓ tức giận
- Thì xin lỗi rồi mà- Thái tỏ vẻ biết lỗi
- Đùa thôi! có chơi thì có chịu chứ lỗi phải gì- Nó ko giận Thái, vì NÓ biết ko sớm thì muộn Nó cũng sẽ xảy ra chuyện.
- Ừm hi hi- Thái cười toe toét

< AAA sao mà xiu dữ> Nó nghĩ < Mới sáng sớm đã gặp cái họa này thì cả ngày hôm nay làm s đây? Chắc chết mất>

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

(ko biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp với Nó nhỉ?)

Nó đi cà nhắc về chỗ ngồi, nói ấy có 1 người cứ nhìn đắm đuối vào Nó ko rời chính xác hơn là nhìn vào chân Nó. Ko ai khác mà đó chính là Hân.

Nó cũng thấy hơi lạ, nhưng rồi cũng ko nói gì mà ngồi xuống. Tay xoa xoa cái chân bầm tím < Chắc phải đi cà nhắc quá, nhưc thấy mồ nôi> Nó nghĩ

Tiệc học bắt đầu và kết thúc một cách êm đẹp. (nói thì nói thể chứ học 5 môn mà nó cứ bị kêu lên dò bài hết 4 môn, đối với Nó thì okey chứ với người thường thì chắc chôn học mất)

Reng... Reng

Tiếng chuông cuối cùng cũng vang lên.

- Ấy za, mệt quá, về thôi- Nó

- Mà về với tao ko? - Ngọc

- Tao có chân mà- Nó nói câu nói muôn thuở

- Chân mày đang đâu mà, ỏn ko đó- Ngọc

- Nhiều đây thì nhắm thì, đi chậm chút cũng về tới dinh mà, hi hi- Nó cười khi

- Tùy mày zậy! mà tao thấy nó sung to đó, coi đi khám đi cung- Ngọc nói giọng đùa cợt

Thái và Bảo này giờ cũng đứng cạnh, cả 2 đều muốn chờ Nó về nhưng thấy Ngọc ngỏ lời mà NÓ còn ko chịu, nên 2 chàng im luôn thể. Còn Hấn thì cũng chẳng ngoại lệ, chỉ nhìn Nó nói chuyện với Ngọc rồi sách cặp về trước.

Nó đang đi cà nhắc về thì thấy 1 bé trai chạc 5 tuổi đang chơi banh trên lề nhưng ko may trái banh văng ra đường, Mẹ cậu bé cũng ở đó nhưng do lo nói chuyện với bạn bè nên ko để ý đến con mình. Cậu bé vội chạy theo trái banh ra đường ko may một chiếc xe hơi màu đen chạy thẳng về phía đứa bé nhỏ xinh.

Thấy bé nhóc chạy ra đường thì Nó ko kịp suy nghĩ, mặc kệ con đầu chân, lao thẳng về phía đứa bé. Nó lấy thân hình nhỏ nhắn của mình ôm chặt cậu bé vào người. Cả người cậu bé như được bao bọc bằng khuôn người của Nó. Nó khẽ xoay người về phía chiếc xe, để chiếc xe ko thể tung vào đứa bé nhỏ.

Kết...Kết...

Chiếc xe thẳng gấp trên mặt đường tạo ra một tiếng động lớn, khiến mọi người chung quanh chú ý. Nhưng ko may dù có cố thắng cở nào thì vẫn ko kịp.

RẦM

Cả người Nó ko cánh mà bay lơ lửng trên ko trung rồi tiếp đất một cách nặng nề. Đầu Nó đập mạnh xuống đường, khiến máu Nó chảy ra ko ngừng. Nó chỉ còn nghe được tiếng khóc nức của đứa bé vì sợ hãi, nhưng Nó lại cảm thấy vui vì đứa bé ko xảy ra chuyện gì. Và rồi Nó ngất đi, tay buông thõng đứa bé.

.....

- U... ư- Nó ôm đầu nặng trĩu khẽ cự quậy

- Tỉnh rồi?- Hấn đang ngủ trên ghế, nghe thấy tiếng Nó thì vội bật dậy

- Tôi đang ở đâu? Sao anh cũng...- Nó chưa hỏi hết câu thì bị hấn chặn họng

- Bệnh viện!- Hấn nói ko chút cảm xúc

- Nhưng sao anh...- Nó cố hỏi cho xong câu thì lại bị tên hắc ám chặn họng lần nữa.

- Chuyện đó quan trọng ko?- hấn

- Ừ thì...tôi cũng muốn biết mọi chuyện gì đã xảy ra với tôi- Nó ậm ừ

- Cô bị tung xe, và tôi đi ngang qua thấy, và giúp cô- Hấn nói ngắn gọn nhất có thể

- Sao anh kiệm lời thế? ko nói chuyện nữa- Nó tức giận, xua xua tay bỏ qua.

Nó cố lay hoay tìm con đề yêu của Nó. < À kia rồi> . Nó đã xác định được vị trí của chiếc điện thoại, nó được đặt trên cái bàn ngay bên cạnh giường Nó, nhưng khá xa với tầm với của Nó. Đang vương xai tay “dây” của mình cố với tới chiếc điện thoại củ ki của Nó. Nó cố nhích người ra tới mép giường, tay quơ loạng xạ, nhưng rồi người Nó bị mất thăng bằng ngã nhào xuống giường.

- Á

Hấn đứng bên cạnh quan sát mọi hoạt động của Nó, nên khi Nó bị ngã Hấn đã vội đỡ Nó.

Thế là cả khuôn người Nó đổ ập lên người Hấn. Với một khoảng cách khá gần, cả 2 cứ thế mà mắt chạm mắt. Tim cả 2 đều đập khá nhanh và mạnh.

Chương 21

Trong tình cảnh rất chi là ngẹt thở. Hấn khè lên tiếng phá tang bầu ko khí lằng mằng ko thể tả.

- Muốn chết à?- Hấn

- Tò ko có ý, chỉ là muốn lấy điện thoại thôi- Nó chỉ tay vào con đế.

- Nằm im đi- Hấn bế xốc Nó lên một cách nhẹ nhàng, nhưng lại thả Nó xuống giường một cái rầm

Sau khi ném bao gạo xuống giường thì hấn quay người lấy cái điện thoại rồi ném vào người Nó.

- Cảm ơn- Nó

- ừ- Hấn

Nó mở màng hình điện thoại, Mà giật cả mình hét lên một tiếng.

< Chết rồi, 11h tối rồi, mà còn 30 cuộc gọi từ Nhà, 18 cuộc gọi từ “Nhỏ Ngọc”, 35 cuộc gọi từ “Bảo”, và trên 20 lần cuộc gọi từ tên “Biến Thái”, chuyện gì thế này? chết chắc với daddy mất.> Nó toát cả mồ hôi khi nhìn vào màng hình.

(lưu ý, những tên được bỏ vào ngoặc kép là tên Nó lưu trong điện thoại.keke)

Hấn thấy Nó nứ ngồi nôm nôm lo sợ thì ko khỏi ngạc nhiên.

- Chuyện gì?- Hấn lạnh lùng hỏi

- À, Anh cho tôi xuất viện được ko?- Nó rụt rè

- Chuyện đó tôi ko quản, nếu thích thì cô cứ đi- Hấn chỉ tay thẳng ra cửa

- nhưng mà...- Nó

- Sao?- Hấn

- Tôi ko còn sức nữa, người cứ tê hết cả lên. Anh có giúp thì giúp cho chót được ko? Chờ tôi về đi- Nó nài nỉ, vẻ mặt tội nghiệp hết mức có thể. Nhưng hình như là ko si nhê với tên máu lạnh đó.

- Ko đi đâu hết! đưa điện thoại đây- Hấn nói như ra lệnh, rồi chìa tay về phía cái điện thoại của Nó.

- Chỉ?- Nó hơi sợ, sợ hấn sẽ làm gì với chiếc con đế già nua của Nó, nên ôm khư khư vào người.

- Thì cứ đưa đây-

Vừa dứt câu Hấn đã nhào tới, giựt mạnh cái điện thoại từ tay Nó. Hấn nhìn một hồi rồi bấm nút gọi cho ai đó.

Đợi một hồi lâu thì cũng có người bắt máy. Nhưng nhưng người nói chuyện bên đầu dây bên kia có vẻ hơi tức giận, nên quát rất to vào máy, khiến Nó ngồi cách xa cũng có thể nghe được.

- CON ĐI ĐÂU? SAO KO LIÊN LẠC ĐC?-

- Thưa Bác! con đang ở bệnh viện, nên ko gọi về được- Hấn

- Sao con tôi lại ở bệnh viện chứ? nói rõ xem NÓ bị làm s?-

- Thưa Bác, chuyện dài lắm Bác cứ bình tĩnh đã. Con bác hiện giờ đã ổn, nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện để quan sát-

- Nó đang ở đâu? cho tôi nói chuyện với con bé-

- giờ thì chưa được Bác à, con Bác vẫn trong hôn mê- Hấn liếc nhìn Nó

< nói láo trắng trợn thiệt,> Nó nghĩ

- Cho tôi biết con bé đang ở đâu?-

- Thưa Bác, con sẽ gửi cho Bác địa chỉ, nhưng Bác ko cần tới vội, giờ đã tối rất nguy hiểm. Bác có thể tin con, có sẽ lo cho con Bác. Con mong Bác sẽ ko nghĩ xấu về con, vì con đã đưa con bác vào bệnh viện.- Hấn

< Sao hấn nói chuyện cứ như người lớn thế nhỉ? ko biết daddy có đi đi chưa ta?>

- Được, tôi tin cậu! Nhưng cậu phải hứa là chăm sóc Nó đàng hoàng, sáng mai tôi sẽ đến sớm. Và cũng cảm ơn cậu-

- Thưa bác ko gì đâu ạ, Bác nghỉ ngơi đi- Hấn

Hấn cúp máy rồi ném trả cái dt lại cho Nó trong sự ngỡ ngàng ko ý của Nó. Thường thì Ba Nó rất chi là khó tính, đi đâu cũng phải báo cáo, làm gì? với ai? đều phải trình. Nhưng Hấn chỉ nói vài ba câu là okay cái rụp. Đúng là đỉnh đỉnh!!

- Cảm ơn- Nó nói nhỏ

- hừ- Hấn

Cốp

Hấn vừa quay đi thì nghe một cái cốp thật mạnh từ phía Nó. Quay lại thì thấy Nó nằm bất tỉnh nhân sự. Hấn cố lay lay người Nó , nhưng ko có đến một phản ứng nào. Khiến Hấn sợ toát cả mồ hôi chạy đi kêu bác sĩ.

Khoảng 10' sau, Nó dần mở mắt trở lại sau cơn mơ màng. Vừa mở mắt đã bị cái mặt phóng đại của Hấn làm cho giật mình.

-Á- nó

- Cô tỉnh rồi?-Hấn

- Ừ, mà anh tính giờ trò gì thế- Nó nhìn nhìn hấn dò xét

- Cô sao lại bị bất tỉnh nửa thế, đầu cô bị biến chứng s?- Hấn

- Sao? ko phải đâu, tui bị đập đầu zô thành giường thôi- Nó lộ rõ vẻ mặt thờ ngây.

- HỦ, thành giường?- Hấn vẫn chưa hiểu rõ cho lắm

- À thì sau khi anh trả dt cho tôi, nên tôi đã yên tâm. Vì cảm thấy hơi mệt nên tôi mới ngã người ra sau để nghỉ ngơi! Ai ngờ lại đập đầu vào cái đồ quý này. rồi từ nhiên thấy đầu óc quay cuồng, rồi ngất đi lúc nào ko hay. Đó, là thế đó- NÓ kể tường tận từng chi tiết, cộng thêm mấy cái múa tay múa chân để phân diễn thuyết trở nên sinh động hơn.

- HÁ.hahahahaha, thành giường, à - Hấn cười một trận xả ga, như vừa nghe được chuyện hài quốc tế.

- Cười gì? zui lém hả- nó bực tức, mặt đỏ ngầu

- Ai biểu tà lanh- Hấn lấy lại phong độ sau câu nói của Nó.

< một ngày mà bất tỉnh tới 2 lần, sao mà khổ quá người ời> Nó nói thào trong bụng cùng với một gương mặt hết sức biểu cảm. Sẽ ko có gì là lạ khi Hấn cảm thấy thắc mắc.

- Nè? sao thế?- Hấn

- À. ko gì- Nó

- Mà nè- Hấn

- Hừ- Nó

- Dù sao tôi vẫn ko hiểu, sao cô tại bị xe tung chứ?- Hấn nói mắt nhìn Nó từ trên xuống dưới.

Nói thật chứ bây giờ nhìn NÓ thật thê thảm. Đầu và chân đều băng kín, tay thì đang truyền nước biển(bình sy rum đó, mà tg ko biết cách ghi). Mặt mày, và tay chân đều có vết trầy xước do va chạm mạnh vào mặt đường. Một người hoạt bát như Nó mà bây giờ phải nằm im một chỗ ko đc cử động.

- Ừ thì xui thôi- Nó nhún vai tỏ vẻ bất cần

- Xui? hay kém, hại tôi phải chăm sóc cho cô, rồi giờ lại nói thế hả?- Hấn như tức điên.
- Tôi chỉ trả lời câu hỏi của anh thôi- Nó mệt mỏi trả lời, dường như chuyện xảy ra với Nó trong ngày hôm nay đã làm cho Nó mệt lã người.
- Trả Lời như cô Á, một tiếng cảm ơn từ cô cũng ko cóa, còn cái kiểu trả bất cần đó nữa hả?- Hấn to giọng dần
- NÈ, tôi ko hề kêu anh giúp! cũng ko kêu anh chăm sóc. Tôi nói cho anh biết, đừng có mà tự tiện nổi điên với tôi.- Nó cũng ko vừa, hét thẳng mặt Hấn.
- Cô nói gì? thì ra nãy giờ tôi chỉ làm phước cho một con nhò ko biết điều như cô-Hấn làm bộ mặt hầm hầm bỏ đi ra khỏi phòng.

Ở đây, bây giờ chỉ có mình Nó. Mắt Nó ko ngừng hướng về phía cửa nơi Hấn đã biến mất trước mắt Nó. Một giọt nước mắt đang lăn chảy dài trên khuôn mặt bầu bĩnh của Nó. Nó khóc nhưng rất khẽ, Nó ko muốn ai biết là Nó đang rất yếu đuối trong giây phút này. Nó buồn, Nó mệt, Nó từ bỏ, nhiều nỗi đau trong Nó trỗi dậy khiến những giòng lệ cứ mãi tuông ko ngừng.

< Hấn ta giận mình s?> Nó nghĩ

Thật ra! Nó ko cố ý nói những lời quá đáng đó. Nó biết sẽ làm Hấn tức giận, nhưng Nó ko còn cách nào khác, vì Nó biết Nó sắp ko cảm được nước mắt của chính mình.

Nó suy nghĩ về những ngày sinh nhật đáng nhớ của Nó. Có ai hiểu nổi cái cảm giác khi vào ngày sinh nhật của mình, ko một người nói chúc mừng sinh nhật với bạn. Còn thay vào đó là một mình ở trong bệnh viện với cái mùi đặc trưng của nơi đây sộc vào mũi.

Nó ko thể nhớ rõ cái ngày cuối cùng trong cuộc đời Nó đc mọi người chúc mừng sinh nhật. Nhưng những ngày mà Nó ăn sinh nhật một mình thì ko thể nào Nó quên đc. < Thật khủng khiếp, sao lại bất công thế chứ, hức hức> Nó nức từng hồi nghe ngào. < hôm nay cũng thế mà thôi, một mình>

Nó ko muốn hấn thấy cái sự suy sụp của Nó bây giờ. Nó cũng ko muốn làm Hấn giận, thực sự Nó rất cần 1 vòng tay, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nó ko thể kìm nén thêm đc nữa nên Nó ko muốn Hấn thấy, và chờ khi Hấn đi mất thì bắt đầu bộc phát cơn điên lâu ngày qua.

- TẠI SAO CHỨ' ...hức hức- Nó như ko kìm nén đc mà hét toát lên, Nó như muốn đc giải thoát chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Sao lại bất công với tôi thế? hix hix... tôi đã làm sai gì chứ?- Nó bức rức, và nước mắt cứ thế mà tuông như suối.

Nó chưa bao giờ yếu đuối như thế này, có lẽ là vì lần này đã vượt quá giới hạn của sự chịu đựng của con người. Ko một người người thân bên cạnh để an ủi Nó trong lúc này, thậm chí bố mẹ còn ko thể nhớ được ngày Nó trào đời thì làm gì có ai có thể nhớ chứ.

Nó nằm im và nhớ về mọi thứ, mọi chuyện đã xảy ra đến với Nó. Thật ra ngày Nó sinh ra là ngày gì chứ?. Sao Nó lại luôn xảy ra chuyện vào ngày này chứ?. Những câu hỏi cứ ko ngừng hiện ra trong đầu Nó nhưng ko hề có 1 lời giải nào.

Sau một hồi giải bày tâm sự trong lòng. Nó lôm côm mò lấy cái điện thoại nhỏ sinh.

Mở phần soạn tin nhắn. Nó nhẹ nhàng nhấn hàng chữ “Happy Birthday Hy!” trên màn hình, rồi nhấn nút gửi cho chính mình. Khoảng một tích tắc sau thì Nó nhận đc một thư mới. Ừ thì là tin nhắn Nó vừa gửi. Nó mở hộp thư và đọc hàng chữ của chính mình, rồi ngồi cười.

- Cảm ơn- Nó nói rất khẽ cùng với nụ cười. Chợt hàng nước mắt lại bắt đầu lăn dài trên má Nó rồi đáp xuống màn hình điện thoại vài giọt.

Ngoài cửa...

Hấn đã chứng kiến hết mọi thứ, nhưng Hấn cũng ko hề biết hôm nay là ngày Nó chào đời. Hấn chỉ thấy Nó trong cơn đau khổ. Đứng ngoài cửa, thấy Nó khóc, Hấn cũng đau lắm, muốn chạy đến an ủi lắm, nhưng ko! Hấn ko làm như thế. Hấn chọn cách âm thầm đứng ngoài cửa chờ đợi, đợi cho đến khi Nó mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ.

Nhẹ nhàng tiếng vào phòng và sát giường, nơi thiên thần mắt sưng đỏ hoe vì khóc quá nhiều.

Hấn im lặng ngồi nhìn Nó ngủ say như chết, và mỉm cười nhẹ. Nhưng tính tò mò của con người lại trỗi dậy. Hấn quan sát Nó rất kỹ rồi cụp lấy cái điện thoại đang in vệt trong bàn tay nhỏ xinh của Nó. Hấn muốn biết đó là tin nhắn gì mà lại khiến Nó phát “điên” đến như vậy.

< Để coi....hử tin mới nhất là của “Me”, ý là sao chứ> Hấn nghĩ thầm trong bụng, và ko ngại ngần nhấn nút View.

Bây giờ thì Hấn mới hoảng, hàng chữ “ Happy Birthday Hy!” đập thẳng vào mắt của Hấn.

< ko lẽ...>

- Nè, Tên trộm kia- Nó ko biết đã tỉnh dậy lúc nào, nhưng khi tỉnh dậy đã thấy Hấn đang cầm điện thoại của mình loái hoái , khiến Nó cảm thấy ko vui mà ném cho Hấn một câu lạnh như băng.

- Á- Hấn giật nảy mình

- Trả điện thoại của tôi đây- Nó

- Cô...ko trả đó- hấn

- TRẢ ĐÂY, đừng làm tôi phát điên- Nó hét lên

- Hứ, thích thì tôi đây, mà lấy- Hấn

Hấn vừa dứt câu thì Nó vội ngồi dậy rồi nhào tới chỗ hấn đang ngồi. Nhưng vì cách chân đang bó bộ, cộng thêm sức còn rất yếu nên Nó đổ ập vào người Hấn.

- á- nó

Hấn vội đỡ Nó vào lòng mình.Hai người lại bất động trong vài giây

- Đưa đây- Nó chớp lấy cái điện thoại trong khi Hấn còn chưa tỉnh hẳn.

- Ồ- Hấn

- Tôi ghét ai đụng vào đồ của tôi- Nó ném một câu lạnh ròn, rồi cố đẩy Hấn ra xa để lết cái thân ngọc ngà của mình về lại giường. Nhưng Hấn đã nhanh tay hơn. Hấn bế sốc Nó lên tay rồi đi về phía chiếc giường.

- Có mấy bước chân cũng ko đi nổi, thì đừng cố ra về- Hấn

- Hứ.. sao ko đi luôn đi, quay lại làm gì- Nó

- Tôi ko muốn thất hứa với Ba cô thôi- Hấn

- Ko cần, tôi ở 1 mình đc, ko dám làm phiền thiếu gia đâu- Nó cười nhếch mép

- Cô thôi cái giọng đó đi- Hấn cảm thấy khó chịu với cái cách nói chuyện của Nó.< Kể từ khi cô ta nổi điên thì đã trở thành một con người khác chứ?> Hấn nghĩ< cứ như người 2 mặt zậy>

- Mặt xác tôi....hix hix- Nó bắt khóc

- Anh là cái thá gì chứ, đừng có mà ra lệnh cho tôi..hức hức...- Nó tiếp tục từ kỷ

- Nè, cô sao lại thế chứ?, nín đi- Hấn bổi rồi

Nó vội ôm sầm Hấn, làm cho Hấn ngượng đỏ mặt, cố gỡ tay Nó ra nhưng ko thể. Nó ko muốn người Nó thik thấy Nó khóc, và cũng vì Nó bây giờ rất cần một bờ vai nào đó để có thể dựa vào.

- Cho tôi mượn vai anh đi, chỉ hôm nay thôi, hix hix.. làm ơn đi- Nó

- Sinh nhật của mình, sao cô lại khóc chứ?- Hấn cảm thấy quá thắc mắc nên lỡ buột miệng

- Sao anh...- Nó muốn nói sao Hấn ta biết , nhưng Nó đã kịp suy nghĩ < thì ra lúc nãy anh ta đã đọc tin nhắn đó>

- Cô thực sự ko muốn nói sao?- Hấn

-- Nó

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

- Anh sẽ nghe chứ?- Nó khẽ đẩy Hấn ra, mặt cuối gầm ko dám nhìn khuôn mặt handsome của Hấn.

- Nếu cô muốn nói- Hấn

- Zậy thì..... thực ra....hôm nay là sinh nhật của tôi.. nhưng..nó luôn là ngày xui xẻo nhất trong năm...vì thế..hôm nay cũng ko ngoại lệ. Vì tôi đc sinh ra vào ngày 13, tôi luôn luôn gặp chuyện ko may. Tôi đã từng rất sợ và chôn trong nhà. Tôi sợ... sợ sẽ tiếp tục xảy ra chuyện.. tôi hix.... hix ko nói cho ai biết ngày sinh nhật của mình... nên thật chí là những người thân nhất cũng ko hề biết..... hix hix.. - Nó nói trong nước mắt.

Còn Hấn chỉ biết im lặng mà lắng nghe. Hấn nhìn khuôn mặt đang đắm trong nước mắt, cùng đôi mắt đỏ hoe đang chảy những dòng lệ tinh khôi, lắng trên gò má của cô gái đã cho Hấn sự rung động.

Đôi khi con gái chỉ cần một người như thế mà thôi. Một người có thể lắng nghe chuyện thầm kín của họ, và tất nhiên Nó cũng ko ngoại lệ. Nó thầm cảm ơn Hấn đã ở bên Nó trong ngày hôm nay.

- Hix....hix- Nó vẫn tiếp tục khóc ròng rã(trời ơi sao nhiều nước mắt thế @.@

- Giờ! nín đc chưa?- Hấn

- hử...ờ à..ừm- Nó

Trong khi Nó đang chịu nước mắt cho chính mình sau câu nói của Hấn. Hấn đã đặt một bên tai nghe từ earphone gắn liền với cái smartphone của Hấn. Từ tai nghe phát ra một âm thanh thật êm dịu từ bài Happy Birthday bay thẳng vào tai Nó, khiến Nó phải lặng người.

Vì quá ngạc nhiên Nó ko hề phản ứng mà chỉ nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai của Hấn bằng một ánh nhìn thắc mắc, nhưng Nó hiện đang rất hạnh phúc, Nó hạnh phúc thật sự. Niềm vui cứ lâng lâng trong lòng ngực Nó, khiến môi Nó bất giác hiện lên một nụ cười.

- Tôi biết tôi đẹp rồi! ko cần phải nhìn kỹ như thế đâu- Hấn

- HỦ... ồ . sorry, hi hi- Nó

- Nhưng dù sao cũng cảm ơn rất nhiều, dù sao cũng ở bên tôi vào ngày “đặc biệt” này- Nó cười hiền

- ko gì!- Hấn cũng cười đáp trả

....

Ko khí lại chìm vào sự thinh lặng như mọi khi, nhưng Nó đã cảm thấy ổn hơn rất nhiều, NÓ thầm cảm ơn Hấn vì đã ở bên Nó.

Sau một hồi ngồi im ru NÓ cũng chìm vào giấc ngủ, còn Hấn thì cứ nhắm nghiền mắt và nằm trên ghế dài đối diện với giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lìm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

5:00 a.m

Vào sáng sớm, ánh nắng dịu dàng tỏa sáng cả căn phòng. Tiếng chim ca ríu rít làm nhộm cả không khí vào buổi sáng tinh mai. Ngoài đường có lẽ vào giờ này vẫn chưa thể coi là tấp nập, nhưng những khu chợ và hàng quán lề đường đã bắt đầu bận rộn.

Nhưng ko phải là tất cả mọi người, vì điển hình là 2 cái người vẫn còn đang mãi theo đuổi giấc mơ của mình mà ko hề quan tâm xung quanh xảy ra chuyện gì, chắc cho dù có động đất thì cũng chả ăn thua. Kekeke.(giống t/g)

Rầm

Một tiếng động mạnh phát ra từ cánh cửa, làm cánh cửa tự động bật ra. Khiến cho Hấn phải giật mình tỉnh dậy, còn Nó cũng bắt đầu dụi dụi mắt theo bản năng thường ngày, vì ngày nào mà chả đc nghe.

Ko sai, đó chính là gd bạo lực của Nó. Và cái người vừa hạ thủ với cánh cửa vô tội đó ko ai khác chính là daddy của Nó. (Thật là quá bạo lực...chep ...chep...)

- Nè, con có sao ko? sao lại như thế? Nói daddy nghe coi- Daddy Nó bay thẳng tới chỗ Nó lay lay người Nó một cách thô bạo. Còn Mommy Nó đi sau cùng với anh 2 và em trai Nó.

- Á.. đau- Nó la làng

- Ô, daddy xin lỗi, daddy quên. con nằm đi- Daddy nó đặt Nó về chỗ cũ, xong lại quay người về phía Hấn, một người đang ngơ ngác ko hiểu chịu gì xảy ra, có lẽ vì gd siêu nhân ra tay quá nhanh và mạnh đây mà.

- Cậu, kể tôi nghe coi có chuyện gì- Daddy nhìn thẳng mặt Hấn

Hấn như có lẽ đã hoảng hồn, nhưng Hấn lại bắt đầu đeo đuổi một ý nghĩ khác < Sao nhìn ông ấy quen thế nhỉ? hình như đã từng gặp qua... á cha sao ko nhớ dc nhỉ?> Hấn nhăn nhó mặt như khi ăn ớt. Vì mãi suy nghĩ Hấn chẳng thèm để ý đến câu hỏi của daddy Nó làm ông bắt đầu nổi điên lên.

- Nè, tôi đang hỏi cậu đó- Daddy to giọng

- Ồ...vâng, bác hỏi gì ạ?- Hấn ngây thơ vô số tội

- Khai báo cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với Nó- ông chỉ tay về phía đứa con gái đang nằm trên giường bệnh.

- Nói nhanh đi trời quạ- Anh 2 Nó cũng đang sôi sục , ko phải vì thương yêu gì em mình, mà là vì làm mất quá nhiều thì giờ của cha mà thôi.

- 2 người cứ bình tĩnh đi, để anh đẹp trai ấy nói- em Nó lên tiếng can ngăn ko cho lửa từ người Daddy với anh Nó bộc phát.

(À quên, để t/g giới thiệu một chút về gia đình siêu nhân này nha)

* Daddy nó, tên : Quang, là võ sư, người rất yêu con gái, nhưng hơi nóng tính

* Mommy nó, tên: Thúy, nội trợ, bà là người rất hiền và thông minh, có lẽ NÓ dc hưởng gen này từ mẹ.

* Anh 2 nó, tên: Sơn, học lớp 12 nhưng ko học chung trường với Nó, vì chả ham chơi hơn ham học. Về ngoài khá đẹp trai và là người rất lẳng nhăng. Rất thích cãi nhau tay đôi với Nó. Có lẽ vì sinh khá gần nhau nên... coi nhau như bạn bè vậy.

* Em trai nó, tên: Quân, học lớp 3, tính tình: thích cái đẹp. Ko sai em nó thích nhưng gì đẹp. Ví dụ như bé Quân vừa gọi Hấn là anh đẹp trai. Nói chung người đẹp rất dễ lấy lòng thằng nhỏ.

***** điểm chú ý nhất về gd này là ai ai cũng giỏi võ, 3 đứa từ nhỏ đã được luyện tập. Còn Mommy với Daddy nó thì khỏi nói, cả 2 lúc trước đều là vệ sĩ, yêu nhau trong đợt tập huấn => đó là lý do gọi gd này là gd siêu nhân :P*****

Quay về hiện trường

Hấn vẫn còn đang mãi suy nghĩ thì bị ánh mắt bốc khói của daddy nó lôi về.

< À nhớ rồi thì ra là bác ấy, thế mà mình nhận ko ra> Đầu Hấn như có ánh đèn phát sáng. Hấn đã nhớ ra mọi chuyện.

- Xin lỗi cho con hỏi 1 chuyện trước được ko ạ?- Hấn lễ phép

- Vâng xin cậu cứ hỏi- Daddy nó dịu lại

- Cho hỏi Bác có phải là Bác Quang ko ?- Hấn

- Vâng, là tôi, nhưng s cậu biết- daddy nó tỏ thái độ nghi ngờ

- Bác ko nhớ cháu s? Cháu Tùng đây. Bác ko nhớ thật s?- Hấn háo hức cố gắng giúp Daddy nó nhớ lại

- Tùng?... tùng??? Á cậu Tùng, cậu chủ của tập đoàn V.T phải ko?- Daddy nó

- Vâng, vui vì Bác đã nhớ, ko ngờ lại được gặp Bác ở đây- Hấn lấy lại vẻ chừng chạc

- Đúng nhì, ko ngờ đã gần 10 năm rồi, ta ko ngờ cháu còn nhớ ta- Ba nó mừng như mở hội ôm chầm lấy Hấn.

- Sao lại ko, Bác là ân nhân cứu mạng của cháu mà- Hấn

- Cậu chủ bây giờ thật chứ chặc, sau này ngài sẽ là một vị giám đốc giỏi của tập đoàn V.T- Mẹ nó bắt đầu lên tiếng

- Bác Thúy! Bác vẫn khỏe chứ ạ?- Hấn bay qua bên mẹ Nó, phòng bệnh của Nó giờ đã trở thành một cuộc hội ngộ người thân bất đắc dĩ

- Ủm. Ủm.- ông Sơn (anh nó)

- Có ai có thể nói cho tụi con biết có chuyện gì đang xảy ra ở đây ko?- Câu hỏi của ông Sơn dường như là câu hỏi chung cho cả Nó.
 - Chúng ta từng làm vệ sĩ cho gd của cậu chủ, lúc đó các con vẫn còn nhỏ, có lẽ ko nhớ- mẹ nó nói nhẹ nhàng
 - Và Bác Quang và Bác Thúy đã từng cứu mạng tụi- Hấn
 - Đó là trách nhiệm của chúng tôi, thưa cậu chủ- Ba nó cung kính nghiêng người
 - Xin Bác đừng làm thế, nhưng con vẫn ko hiểu sao Bác lại ko làm cho nhà con nữa?- Hấn
 - Ta vì muốn ổn định cuộc sống gd nên đã xin nghỉ việc, mong cậu chủ ko trách- Ba nó có lẽ cảm thấy hơi có lỗi nên cúi sát đầu nhìn xuống đất
 - Bây giờ Bác đừng cúi đầu với con nữa, cũng đừng gọi con là cậu chủ, cứ gọi con là Tùng đc rồi ạ- Hấn
 - Vâng, thưa cậu Tùng- Ba và mẹ nó cùng đồng thanh
 - Ồ, sao lại là cậu.. mà thôi bác muốn xưng hô sao cũng đc- Hấn hết nói nổi.
 - Cậu Tùng, giờ cậu có thể trả lời câu hỏi của tụi đc ko?- Daddy nó
 - Thực ra...- Hấn vẫn còn suy nghĩ ko bt phải nói ra sao thì ... Nó đã cắt lời
 - Thực ra hấn đã giúp con khi con bị xe tung thoi, ko có chuyện gì nữa hết- Nó
 - Ôi! thật sao? cảm ơn cậu chủ nhiều, cậu là “ đại ân nhân” của gd tụi- Ba nó ôm chầm lấy Hấn
 - < eo ôi! đại ân nhân mới ghê chứ, Daddy coi phim kiếm hiệp nhiều quá rồi> NÓ thầm nghĩ
 - Dạ, ko gì- Hấn bây giờ như đã thu hồi lại công lực đóng băng của mình.
 - Hi, cậu thực sự rất giống ba cậu ở điểm này- Ba nó cười hiền
 - Thôi thôi giùm con coi, nãy giờ coi phim tình cảm mà thằng Quân khóc gần hết cả cuộn giấy rùi kia, làm ơn ngưng giùm con- Ông Sơn lên tiếng can ngăn
 - Đúng thế, nãy giờ thằng nhỏ ngồi con phim do bố mẹ nó đóng quá cảm động, khiến thằng nhỏ ko kiềm đc nước mắt
 - Hix hix... anh 2 phá đám quá, tránh ra cho em coi- nhóc Quân bị chặn ngang cảm xúc khiến nó tức giận.
 - Hahahahha- Nó, Hấn, ông Sơn, và cả bố mẹ nó đều đc một tràng cười khoái chí.
- Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Không khí bây giờ dường như đã tốt hơn rất nhiều, bố mẹ nó thì cứ hỏi Hấn tới tấp, nào là chuyện của tập đoàn, chuyện gd Hấn, chuyện củ, chuyện mới.... bla bla... Còn anh em nhà Nó thì chỉ biết ngồi nhìn bố mẹ mà lắc đầu. Bố nó tuy là rất nghiêm khắc, nhưng nếu đụng chuyện thì ... bỏ...bỏ hết, ko còn hình tượng gì nữa.

- Nè, bé Ngọc chuẩn bị qua đó- Anh 2 nó
- cái gì? sao nó biết mà tới? Nó giật mình
- Nè- Anh 2 nó đưa cái điện thoại về phía Nó, trong dt đang hiện cuộc nói chuyện của anh nó voái nhỏ Ngọc
- Trời ạ, cảm ơn ông anh lắm chuyện nhiều lém- Nó hết nói nổi
- Hi, lâu lâu cũng phải cho ông anh này đc nói chuyện với bé Ngọc để thương chứ. kekeke- ông Sơn cười đều
- Đồ mê gái- Nhóc Quân chọc quê ông Sơn, khiến ông đỏ mặt

- Này, cái thằng này, mày muốn chết hả? đứng lại đó- Thật là cả 2 rượt đuổi nhau chạy vòng vòng quanh phòng.
- Ha Ha..... giỏi lắm Quân, cố lên nhóc- Nó vỗ tay cổ vũ cho nhóc em của nó
- Chị 3 khỏi lo, em là ai chứ, 2 chả là gì đâu, 2 yếu lắm- nhóc Quân vẫn tiếp tục chọc quê ông Sơn
- Á... 2 đưa bây giờ giám hợp sức à, được lắm- ông Sơn gần như hụt hơi

Rầm

- Á má ơi

Một tiếng động lớn phát ra từ phía cửa. À thì ra đó là nhỏ Ngọc, Nhỏ đập mạnh cánh cửa, khiến nó bật mạnh ra bay thẳng vào mặt của ông Sơn. Ông chỉ còn biết ôm mặt mà hét toát lên, rồi bật ngửa ra sau, bất tỉnh.

- Em xin lỗi nha! anh nằng đó chút đi- Ngọc bước qua xác của ông tiếng thẳng đến chỗ NÓ.

Ko chỉ có mỗi nhỏ Ngọc đến, mà còn có cả Bảo, Thái, và các thành viên trong đội karate club của trường (t/g nói rồi, NÓ là trưởng hội). Cái phòng nhỏ nay chật kín, ko có chỗ nào để nhúc nhích nữa.

- Mày sao lại thế này, sao ko gọi cho tao hả?- Ngọc lo lắng ôm chặt NÓ mà khóc.
- Thái lôi nó ra giùm tui đi, tui sắp nghẹt thở rồi- Nó hụt hơi
- Ái chà, giờ còn dám sai tui hả? con cọp gãy răng- Thái nói móc NÓ
- Ồ- nó như đờ ra
- Để tôi- Bảo lặng lẽ kéo nhỏ Ngọc ra khỏi người NÓ
- 3 đưa cũng đến à- Daddy nó lên tiếng
- Vâng ạ- cả 3 đồng thanh
- Ừm, nhưng sao cái đám này là gì?- Daddy nó chỉ về cái chợ bên cạnh (thành viên trong club karate đó)
- Họ là bạn của Hy ạ, nghe tin Hy nằm viện, họ muốn qua thăm ạ- Ngọc nói như báo cáo thông tin
- Vậy hả? nhưng có lẽ hơi...-Mommy nó lên tiếng, mắt hướng về phía các thành viên
- Dạ, để con nói họ về- NÓ
- Mọi người về đi, gặp nhau ở trường sau vậy- NÓ nói như ra lệnh, y như một chỉ huy
- Yes, sir- đồng thanh rồi xếp hàng tiếng về phía cửa, bước qua người ông Sơn rồi đi về
- Ghê ghê nhỉ- Thái
- hì, chứ sao nữa- NÓ
- Thôi đi chị 2 , giờ mà còn mạnh mẽ- Ngọc
- Mọi người đã đến hết rồi, tôi về đây. Con chào 2 bác con về, chúng ta sẽ nói chuyện sau vậy- Hấn
- Ở này giờ anh ở đây hả? sr tui ko để ý- Ngọc
- Tôi về đây- Hấn bước đi mắt liếc nhìn Bảo rục rủa
- Ừm, cảm ơn anh- NÓ

- À, mấy đứa ở lại chơi với nó nhé, 2 bác về lấy một số đồ cho nó đã, nhìn nó thế chắc phải ở lâu đấy. À coi giùm bác cái thằng Sơn luôn nha, Quân ở chơi với anh chị đi, bố mẹ quay lại liền- Daddy nó

- Vâng ạ- cả 3 đồng thanh
- Ê Bảo qua giùm tui ném ông lên ghế đi, chứ để chả nằm đó vương quá- Thái nói chỉ tay về phía anh 2 nó

(đúng là số khổ, ăn ở sao mà bị người ta kêu là vương vuu vậy trời)

- ok, cho ông ở đó đi- nó chỉ về phía cái ghế đối diện, chỗ Hấn đã ngủ tối qua
- Hy à, giờ nói tao nghe đi, sao mày lại thế này- Ngọc
- ko gì mà, do tao bất cần quá thôi, ko gì đâu- Nó cố trấn an nhỏ bạn
- thiệt ko đó?- Ngọc
- thiệt- nó
- Sao Tùng lại ở đây?- Ngọc nghi ngờ
- Hấn giúp tao thôi- Nó
- 2 người ko xảy ra chuyện gì chứ- Bảo nãy giờ im lặng bắt đầu lên tiếng. Bảo có vẻ khá tức giận
- à, ko, ko gì- Nó rụt rè
- Sau này mà có chuyện gì, thì Hy cũng phải gọi cho tôi đó- Bảo gắt
- ha..ha mọi người ơi, bình tĩnh nào- Thái cố chữa lửa
- Có ai muốn chơi bài ko?- Thái tiếp lời
- Ờ Ờ chơi chơi đi- Nó như hiểu đc ý, liền hùa theo, chứ ko chắc cái núi lửa sẽ phun trào quá
- Cho em chơi với- nhóc Quân lí lắc chạy tới

Thế là NÓ, Ngọc, Thái, và nhóc Quân ngồi xung quanh giường NÓ chơi bài tiến lên, còn Bảo thì chỉ im lặng đi về phía cửa sổ ngồi nhìn Nó. Bảo đang cảm thấy rất ko vui. Hấn đang nghĩ tại sao người ở bên nó ko phải là mình, mà là cái tên đáng ghét kia chứ. Sao nó ko bắt dt của mình chứ? ko lẽ nó ko muốn nói chuyện với mình. < Thật ra mình đang nghĩ cái gì thế này?> Bảo hét lên với chính mình, sau đó thì ngả người dựa vào bức tường, nhắm nghiền mắt vào để ngủ, vì hấn nghĩ ngủ thì sẽ ko suy nghĩ vẩn vơ nữa

Còn về cha Son thì bị vứt đi một góc phòng, ko ai thèm quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lìn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Mọi chuyện diễn ra hết sức bình thường. Vì nó phải nằm viện gần cả tháng trời, nhưng hằng ngày Ngọc, Thái, và Bảo đều đến chơi với Nó. Cả 3 thường thay phiên nhau chép bài hộ hoặc giảng lại bài trên lớp cho Nó, còn Hấn thì biệt tăm, ko phải là biến mất nhưng mà lại ko bao giờ xuất hiện trong bệnh viện một lần nào nữa. Nó cũng buồn, cũng nhớ, nhưng với Nó bây giờ chuyện quan trọng nhất là thoát khỏi cái nơi này càng sớm càng tốt.

Hôm nay là ngày Nó đc xuất viện, nên 3 đứa bạn Nó đều trốn học đến đến bệnh viện đưa Nó về. Ko những thế mà cả đám còn muốn giải khuây cho Nó. Theo như kế hoạch tụi Nó đã bày ra sau khi ra viện.

- Nè, con heo, mày ở trông lâu quá nên sao mà đi như rùa thế hả?- nhỏ Ngọc hỏi thúc
- Heo cái đầu mày, nois một lần nữa là t ko nhịn đâu nha con kia, thấy t hiền rồi lòn mặt hả?- Nó
- Ôi má ơi, nhóc lùn tịt tịt tin quá, tự kêu mình hiền mới đau chứ hahahaha- Thái cười sặc sụa
- Ái chà, chết nè, giám chọc pà,....BINH..BINH- nó nện cho tên Thái mấy cú vào đầu
- Thôi, dừng đc rồi đó- Bảo lại can ngăn
- Ủ ừ, đúng đó- Ngọc nói len vào
- Ái Chà, 2 người.....- Nó và tên Thái cùng đồng thanh
- Ờ- Bảo và Ngọc quay nhìn nhau, xong lại quay đi nơi khác, vì bị chọc quê

- hahahaha nhìn 2 anh chỉ kia- Nó

- Thôi đi Hy, đừng chọc như thế, tôi ko thích- Bảo trầm giọng tỏ ý ko thích

- Có gì mà...om...om- Nó tính nói nhưng lại bị tên Thái bị miệng lại

- Asaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa- Thái hét to

thì ra là bị Nó xài tuyệt chiêu CÁN NÁT của mình đã đc tu luyện nghìn năm

- Đây, bà là heo chứ có phải chó đâu mà cắn tùm lum thế hả?- Thái tức tối

- Hức, thì s??- Nó nghênh mặt

- Thôi đi, ở trong bệnh viện mà cứ la lối, mọi người nhìn kia- Ngọc cố giảng hòa

- Hên cho ông đó- Nó phui tay rồi kéo Ngọc đi ra trước để lại Bảo và Thái đằng sau

- Mà thôi chọc Hy đi- Bảo

- Mà cũng thôi cái kiểu im lặng đó đi- Thái

- Chuyện của tao, mày đừng xí vào- Bảo

- Vì là bạn bè nên t nói trước, nếu ko nhanh chóng thì mày sẽ hối hận đó- Thái nói rồi bước đi

Ở bên chỗ Ngọc và Nó

- ê bây giờ đi đâu- Nó

- t ko biết- Ngọc buồn rầu nói

- m sao thế, ăn nhầm gì à- Nó

- ko, nhưng....- Ngọc

- Mày áp úng miết, sao t hiểu đc- Nó

- Mày có nhớ, mày đã từng hỏi tao có phải tao thích Bảo ko phải ko?- Ngọc

- ừm, nhớ, và mày nói ko- Nó tường thuật

- Nhưng giờ thì có lẽ khác, tao hình như có chút cảm giác với Bảo- Ngọc thẹn thùng

- Thế thì hay quá, tiến tới đi, nếu cần t sẽ giúp- Nó hứng khởi

- Nhưng hình như Bảo ko thích t- Ngọc lại quay về vẻ mặt buồn bã

- Sao mày biết đc- Nó

- Hắn lúc nào cũng tránh t, t có cảm giác hắn thích 1 người khác, và người đó...có lẽ là...- Ngọc chỉ liếc nhẹ về phía Nó. Nhỏ ko biết có nên nói cho Nó biết ko nữa, nếu

nói ra có làm mất tình bạn ko? thực sự nhỏ đang rất rối trí.

- Sao? nói cho hết đi- Nó hấp tấp

- ko, ko gì, tao chỉ đa nghi quá thôi à- Ngọc quyết định tiếp tục giấu kín

- Con này, mày lúc nào cũng làm tao cụt hứng- Nó chán nản

..

- 2 người nói chuyện gì thế? - Thái từ đâu bay vào

- À ko, ko gì- Ngọc phản bác, đồng thời ra hiệu cho Nó, ý ko muốn Nó nói chuyện lúc này

- Ồ, ờ, ko gì hết, mà Bảo đâu??- Nó ngoái đầu lại tìm kiếm

- Chắc gần ra rồi- Thái

- Giờ tụi mình đi đâu thế?- Nó

- Đi chơi công viên đi- nhỏ Ngọc phát biểu

- Đồ con nít- Nó và Thái cùng đồng thanh

- ko thích thì thôi, làm gì ghê zậy- nhỏ Ngọc iểu xiu

- Đi tới bãi đất trống ở khu XX đi- Nó đồng loạt

Bãi đất trống là nơi những đám côn đồ, hay lưu manh hay tới. Nó thường tới đây tập luyện, hoặc có thể nói là thực hành thực tế trên người một cách miễn phí. Cách này giúp Nó phát huy tốt hơn những bài học của mình bằng cách gây sự với đám côn đồ ở đó, sau đó thì đánh nhau mà ko bị công an phá đám

- Hà? Làm chi?- Thái và nhỏ Ngọc lúc này thì đồng thanh đáp trả

- Tôi biết, chắc vì gần thi đấu rồi, nên nhóc lùn này muốn tập luyện 1 chút ấy mà, phải ko nhóc?- Bảo từ đâu bay ra

- Chính xác! chỉ có ông là hiểu tui nhất, nằm viện gần cả tháng nay, chân tay cứ cứng đờ ra đó, ko làm ăn gì đc. Ko khéo bị thua thì què độ lém- Nó

- Cũng hay, tới đó xả stresssss! thôi- Thái hào hứng tiến nhanh ra xe

- Đi, đi thôi- Nó

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chuyện Ở Bãi Đất Trống

Khoảng 5h chiều, tụi Nó cũng đến khu đất trống (la cà cả buổi giờ mới tới nơi)

-Ê tụi gian háng kia, giờ mình làm gì?- Nhỏ Ngọc khều tay Nó hỏi

-Mày qua đó lướt vài vòng đi, rồi để tụi nó kiểm chuyện với mày, xong tụi tao sẽ xong ra giải cứu. Nói gì chứ quỳnh nhau cũng phải có lý do chứ. Phải ko?- NÓ nói một lèo rồi quay qua 2 tên kia hỏi

-Khùng quá- Ngọc

- Đầu ý kiến hay đây chứ- Bảo

-See! Bảo đồng ý với t kia- Nó

-Lẹ đi, mất thời gian quá, ko làm thì để tui- Tên Thái hùng hổ xung phong

-Khùng hả? chuyện này có nhỏ Ngọc mới làm đc thôi, ông mà ra đó lạng tới gãy chân cũng chả ai quan tâm đâu- Nó phản bác

- Giỡn thôi làm gì dữ dây, thôi làm đại đi - Thái nói với nhỏ Ngọc

-Biết rồi, đợi đó, có gì xông ra liền nha- Nhỏ Ngọc nhắc

-Okay- Nó hăng hái

Nhỏ Ngọc lẳng xẳng chạy lại chỗ mấy tên côn đồ đang ngồi tụ tập thành 1 chụm trong bãi đất trống. Nhỏ bắt đầu xấn vẩy lên cao hơn một chút để lộ cặp đùi thon thả. Khiến bọn chúng chảy cả nước miếng. Đám côn đồ bắt đầu lần lần mò đến” hỏi thăm”.

- Bé ơi, xinh quá nè, đi đâu thế cưng- côn đồ 1

-Ở lại chơi với bọn anh đi- côn đồ 2

Chúng bắt đầu lần dần tới nhỏ Ngọc...

- Ê, 2 ông già, lên đi- Nó ra hiệu cho Bảo và Thái

-Yes, madam - Thái hăng hái tiếng lên phía trước.

..

-Ê tụi mày đang làm gì bạn g.. tao thế- Thái như bị hớ mồm (tính nói là bạn gái đó bà con oi)

-Đừng nói nhiều, lên Đi- Nó bay lên, xông xáo.

-Ừ- Bảo

Thế là tụi Nó có một trận hỗn chiến ở bãi đất trống. 4 vs 30. Chấn ko quá khó đối với tụi Nó, vì chỉ khoản trong vài tí tắc là có thể dọn dẹp sạch sẽ bọn chúng ko một vết bẩn.

-Xong rồi bà con oi, dọn dẹp thôi- Nó

-Về thôi- Bảo nhìn Nó, và cười hiền

- Đi bar ko?- Thái lên ý kiến

-Ko, trong đó chán lém, có gì zui hơn ko?- Nó tỏ thái độ ko thích

-Ko. Ko đi thì ở nhà đi- Thái lại chọc Nó. Vì hần biết thừa là Nó sẽ ko đi đâu. Nó chưa từng bước 1 chân vào mấy cái nơi ồn ào như thế cả. Thậm chí là ghét đó chứ.

-Những người tới đó ko ai tốt đẹp cả- Nó muốn ám chỉ tên chè đậu đen bạn Nó.

- Kệ tui con lùn KIAAAAA- Thái bắt đầu lên con

-HAHAHAHA, giận rồi kìa hahahah- Nó cười muốn tắt thở đến nơi

-Thôi, đừng đi 2 ông bà- Ngọc lên tiếng

- Ừm, okay- Thái nghe lời răm rắp

-Trời cũng chưa tối lắm, hay đi ăn đi- Nhỏ Ngọc góp ý kiến

-Hay đó, tui đói rồi- Nó lấy tay xoa bụng, làm nũng

- Ukm, tui đi lấy xe- Bảo xay người bước đi một cách lạnh lùng.

- Ông nên học tập ông Bảo dần đi là vừa, con trai gì mở nhon- Nó mỉa mai tên Thái.

-Dẹp bà đi- Thái hất tay tỏ vẻ ko quan tâm

RỪm, BRỪm RỪm.....

Tụi Nó bị giật mình quay đầu về hướng ầm thanh động trời của tiếng động cơ xe máy.KO phai 1 chiếc mà là chục chiếc. Đám người mặc đồ đen đang cưỡi trên những chiếc moto phân khối lớn lượn vòng quay tui Nó. Chính xác hơn là Nó, nhỏ Ngọc, và tên Thái. Tụi áo đen cứ thể lượn vài vòng, hất tung bụi đường vào mặt tụi Nó.

-Trời oi, mẹ oi, tụi này đang biểu diễn màn xiếc trên xe máy hả? Trời- Nó hét oi oi

-Biết? chiết liền á- nhỏ Ngọc cũng hòa theo

-Tụi nó chóng mặt chưa ta? tụi sắp xỉu rồi đây- Thái đùa cợt

-Nè Nè, mình ngồi xuống xem xiếc đi, chắc màn này còn lâu mới hết- Nó

-Zậy đi-Nhỏ Ngọc và Thái nhất trí

Thế là tụi NÓ ngồi bệt xuống đất xem xiếc.

Sau một hồi xoay vòng vòng tụi áo đen quyết định tạm dừng.

-Vỗ tay, tụi bay-Nó

-HOan Hô-Ngọc

-Bíp,Bíp, One More Time, one more time- Thái để tay vào miệng thổi the thet, còn quát thêm câu tiếng Anh.

-Tụi Bầy là ai? muốn gì?- Một tên áo đen xông đến tụi Nó, rồi túm áo Thái tra hỏi

-Câu này, để tụi này hỏi trước- Thái lấy lại vẻ lạnh lạnh, hất tay tên áo đen ra.

-Tụi tao là Mãnh Hổ. Tụi mày có biết là đang ở địa bàn của tụi tao, muốn làm loạn phải ko? muốn chết hả? tụi tao sẽ cho tụi mày biết mùi đời, sống ko đc, chết cũng ko xong. Đại ca của chúng tao se cư di cửu tộc nhà mày đó. hahahaha- tên áo đen quát một tiếng ko kịp thở.

-Wow! nội công đúng là thâm hậu- Nó vỗ tay rầm trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sự Thật Phũ Phàng

-RẦM ...

Một âm thanh cực lớn phát ra từ.

Ra đó là từ chiếc xe. Tên côn đồ vì quá tức giận khi bị tụi Nó đem ra làm trò cười nên đã giận cá chém thớt đâm bay chiếc xe của mình nằm lăn quay.

-Á Giật cả mìn... à.. Xức..- Nhỏ Ngọc chanh chua

- Tưởng gì, ko làm gì đc tụi này nên tức giận lên chiếc xe bé bỏng- Nó thêm dầu vào lửa

-GRRRRR CÁI CON NHỎ XẤU XÍ KIA- Tên côn đồ bay thẳng tới, nắm cổ áo Nó xốc mạnh khiến Nó bật thẳng dậy.

- Rồi thì người định làm gì ta?- Nó

- Con nhóc ranh.. để bố dành mày một bài học nhá- Nói xong tên côn đồ giơ cánh tay còn lại của mình lên cao, với vận tốc khá nhanh tính tạt vào mặt Nó thì...OMG anh hùng xuất hiện, ko ai khác mà chính là..... Bảo... Tền tén tén

Bảo hiện đã đang nắm chắc lấy tay tên côn đồ hất mạnh ra, sau đó lấy thân mình chắn ngang giữa Nó và cái tên côn đồ kia.

-Muốn gì đây- Bảo

-Lại thêm một nhóc miệng còn hôi sữa- Tên côn đồ

-Zậy để tụi tao tắm luôn cho tiện... tụi bầy đâu...LÊN- tên đó hất tay một cái cùng với tiếng hét này lửa thế là cả bọn xông lên.

Tụi Nó cũng ko vừa, cũng hùng hổ xông lên, nhưng trừ Nó. Nó chỉ ngồi lý một góc xoa xoa người. Chắc NÓ còn đau, dù s cũng vừa ra khỏi viện mà. Nó chỉ ngồi nhìn, xem, hò hét, cổ vũ thôi.

-Đá tên đó đi Ngọc... cái tên Thái chậm chạp kia nãy h mới đc có 10 tên là s..... ê ê Bảo, ông con chừng đằng sau ông đấy- NÓ hét tứ lung tung

-Nhỏ Lùn kia, có im đi không hả/? mới có 10 tên là s? phải là chưa gì mà 10 tên rùi mới đúng. Đúng là ko bt điều- tên Thái tức tối vừa đánh vừa chửi bới um sùm

-Kê tui- Nó

-Anh áo đỏ côn đồ kia oi, đá sai rùi, phải cao lên chút nữa mới vào mặt cái thằng chơi chơi “ Thái đó” kia đc..... Wow anh áo đen đúng là đỉnh nha, tét cũng đẹp nữa..... bravo bravo.. bập bập bập- Nó vỗ tay cổ vũ chan chất (con cái nhà ai mà zô duyên hết cỡ)

-Mày điên à, s ;ai cổ vũ quân thù chứ- nhỏ Ngọc cũng hết chịu nổi con bạn khìn khìn của nó

-Kệ tao, mày thì biết gì, cổ vũ giúp người ta xung lên thì mới đánh đc chứ- Nó triết lý đầy mình.

- Trời!!!!!!!!!!!!!!- nhỏ Ngọc , và tên Thái đồng thanh

- T ko hiểu s mà mày thích Nó đc đó Bảo..á- Tên Thái lờ miệng

- Hà? thiệt s- Nó đứng phắt dậy

- Mày im đi- tên Bảo lờm

- Tao xin lỗi , t lờ miệng- tên Thái ăn năn

Nó đột nhiên bay thẳng vào chỗ đánh nhau, lôi phắt nhỏ Ngọc ra rồi kéo kia, và ném lại một câu.

- Tui tui đi đây chút, dọn dẹp giùm!

Nó kéo nhỏ Ngọc ra đến một công viên dọc bờ biển, nơi mà nó thường đi tắm biển với ba nó hồi còn nhỏ, nhưng Nó lại ko bt bơi chỉ đi tắm thôi. Những khi nóng trong người Nó cũng thường xuyên tới đây giải tỏa, và tất nhiên nhỏ Ngọc cũng bt chỗ này.

Ở đây Nó và nhỏ Ngọc tắm bộ dọc bờ biển.

- Mày ổn chứ- Nó hỏi nhưng ko nhìn nhỏ Ngọc chỉ nhìn xung quanh

- Ừm chắc thế- nhỏ Ngọc vẫn cúi gằm mặt từ nãy h

- Có gì mà cứ nói ra hết đi, tao nghe- Nó khơi chuyện

- Ko có gì đâu, dù gì cũng chúc mừng mày...hix/..-

- Mày khóc to lên đi, chúc mừng gì chứ, mày ko phải kìm nén với tao đâu- Nó

- Thế mày kêu tao phải làm s? Bảo đâu có thích tao, mà tao cũng chưa từng...hix hix- Ngọc

- Ý mày là chưa từng thích Bảo s? tao ghét nhất ai nói dối, nhất là với tao. Nếu mày ko thích, thì s lại khóc chứ- Nó

- Tao...tao--

- cứng họng rồi hả?, Tao bt mày thích Bảo mà- Nó

- Minh tao đơn phương thì đc gì, vô ích thôi, Bảo thích mày , đó là sự thật- Ngọc

- Thì đã sao, t chỉ coi Bảo như tên Thái thôi, chỉ là bạn thân thôi- Nó

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Vịt Con Đi Lạc

...- Nhỏ Ngọc chỉ im lặng

Mày ổn chưa?- Nó

Ừm t ko s, về thôi- nhỏ Ngọc

Ở bãi đất trống, giờ chỉ còn 2 con người đang đứng thờ đốc sau cuộc chiến tàn bạo. Xung quanh, bọn đầu gấu nằm la liệt trên mặt đất chỉ còn lại 2 anh hùng sa mạc mà thôi. Ko ai khác chính là Bảo và Thái.

Đi kiểm nhóc lùn thôi- Bảo phải tay bước đi.

OK- tên Thái cũng bước theo sau

Ở nhà Nó

Nhỏ Ngọc và nó lết bộ đi về, nhưng đang trên đường về thì gặp một bé nhóc khoảng 6, 7 tuổi đang đứng khóc. Thì liền ra tay nghỉ hiệp cứu giúp.

Bé con, s thế?- Nó

hix hix - bé nhỏ vẫn ko nín khóc, mà còn hét to hơn

Bé nín đi, kể tụi chị nghe coi có chuyện j` - nhỏ Ngọc nhẹ nhàng lau nước mắt cho bé nhỏ

Bé dần dần nín khóc, nhưng vẫn ko nói mà chỉ trưng trưng mắt ra nhìn tụi nó một cách ngẩn ngai.

S bé ko nói, nói xem đề tụi chị con giúp chứ- Nó hơi nôn

I..I don't know how to speak Vietnamese. hix hix- bé nhỏ lại òa khóc một lần nữa.

(em ko bt nói tiếng Việt)

Câu nói của bé nhỏ khiến Nó và nhỏ Ngọc ngỡ ngàng. Dụi dụi mắt, nghỉ ngơi một hồi lâu mới hiểu.

À thì ra bé ko bt nói tiếng việt, ko lẽ người ngoại quốc hả mà? nhìn giống Việt Nam mà- Nó quay sang nói nhỏ Ngọc

Ai bt, hỏi bé đi- Ngọc

That's okay, We understand. So can u tell us about your problem?- Nó nói một cách chuyên nghiệp (chỉ giới mà)

(ko s, tụi chị hiểu mà. Vậy e có thể kể cho tụi chị nghe chuyện câu e đc ko)

Really?- Mắt bé nhỏ sáng bừng trở lại. Đứng là mắt bé nhỏ rất đẹp lại còn to tròn nữa, dt hết biết

(Thiệt zậy hả?)

Of course- Ngọc tự hào

(Tất nhiên)

I get lost, I was trying to get some help, but nobody understand what I say, so they just walked away.-Bé nhỏ kể lại chuyện của mình một cách chậm chậm

(Em bị lạc, em đang tìm ai đó để giúp, nhưng ko ai hiểu em đang nói gì, nên họ đã bỏ đi)

Oh, and by the way, I'm Vietnamese but I was born in America, so my Vietnamese is not that good, but I can understand what you guys was talking about. Bé lém lỉnh nói

(À mà, em là người Viet Nam nhưng em đc sinh ở Mỹ, nên tiếng Việt của e ko đc tốt, nhưng em có thể hiểu những điều mấy chị vừa nói)

Oh Oh bé cười dễ thương đó, zậy là tụi chị ko nói xấu bé đc rồi- Nó cố chọc cho cô bé cười

À mà, phải giúp bé làm s đây?- nhỏ Ngọc cuối thấp người xuống bé né nhỏ lên

I have this (e có cái này)- bé nhỏ đưa ra một tờ giấy nhỏ lấy từ cái túi xách chéo của bé

Cái gì zậy? để chị xem thử- Nó cầm tờ giấy mở ra xem

À thì ra là địa chỉ nhà bé, chắc mẹ bé chuẩn bị trước đây. Mà e hay chạy lung tung lém hay s mà luôn có cái này bên cạnh thế?- Nó lại chọc bé nhỏ một lần nữa

Wow, zậy là tốt rồi, để tụi chị đưa bé về ha!, Mà bé tên gì thế-Ngọc

Dạ? tên. e là Kristy... nhưng nickname của e là Ty-bé nhỏ nói lóng lóng nhưng cũng ko quá khó để hiểu.

Zậy tụi chị sẽ gọi e là Ty nha! chị là Hy, nhỏ này là Ngọc-

E cảm ơn 2 chị- bé nhỏ ghẽ cuối đầu

Wow, bé ngoan ghê, chắc bé cũng = tuổi e chị đó- Nó xoa đầu bé nhỏ.

Rột rột

Một tiếng động nhỏ được phát ra từ cái bụng bé tí teo của bé nhỏ, làm Nó và Ngọc bất động ngớ ngẩn, còn bé nhỏ thì vội vàng che bụng mình, tay xoa xoa cười khi.

Hì, thôi ko nói nữa, để tụi chị đưa e đi ăn trước rồi mình kiếm nhà e sau nha!-Ngọc

Ukm zậy đi, hình như bé bị lạc cũng lâu rồi đó, cái bụng của tui cũng gần biểu tình rồi, thôi mình đi ăn đi- Nó hăng say

Ăn j đây ta?- Ngọc

Chọn đại đi, t đói rồi- Nó

mày là động vật ăn tạp nên ăn j cũng đc, chỉ sợ bé Ty ko ăn đc thôi- Ngọc

Ờ hay lém, zậy mày chọn đi, cóc thêm nói nữa- Nó giả bộ làm mặt giận

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Thiên Đàng

Chương 30

Mấy chị đừng đừng cãi nhau mà- bé Ty như rung rung nước mắt.

Đâu, tụi chị chỉ cãi Yêu thôi mà, phải ko Ngọc- Nó huỳnh vào tay nhỏ Ngọc có ý ra hiệu

Ukm, Ukm đúng đó- Ngọc

Cãi Yêu?????- bé Ty mặt ngơ ngác

À là, chỉ vì yêu nên mới cãi nhau đó mà- mặt NÓ gian tà

Đừng có chỉ bé mất cái tầm xàm của m đó- nhỏ Ngọc liếc nhìn Nó

Biết rồi chị 2- Nó làm mặt giận

Thôi mình đi ăn Bánh Xèo pà 3 đi, gần đây nè- nhỏ Ngọc chỉ đến một hướng nào đó

Được ko bé- Nó nhìn sang bé nhỏ

Yes, I want to try- bé Ty lại xỏ tiếng Anh

(dạ vâng, em muốn thử)

Okey, zậy tụi mình đi thôi, Xuất Phát nào- Nó giành bé Ty về tay rồi để bé xuống đất để bé con chèo lên lưng Nó. rồi tăng tốc chạy thật nhanh.

WAaaa, thik quá- Bé Ty tỏ ra thik thú

Nó cống bé Ty chạy lên trước, còn nhỏ Ngọc thì chạy ra ở đằng sau, chưa đến 15 phút đã đến nơi.

Máy bay hạ cánh đây- Nó cúi thấp người để bé Ty có thể chèo xuống

Pà 3 ơi! cho con 3 cái chén đi- Nó nói vọng vào trong quán

Ồ! Hy hả con, s lâu quá ko đến thế con- Pà 3 vừa nghe giọng Nó thì liền chạy ra

Pà 3 ơi, con nữa nè- nhỏ Ngọc từ đâu bay ra

Ooh, công chúa của tôi- pà 3 ôm chầm Ngọc

Ồ, thế con là gì? - Nó giận lẫy

Cô quý à, ngồi xuống đi con- pà 3 huyệt nhẹ vào cánh tay Nó

Em đói quá- Bé Ty giật giật tay áo nó

Ồ, ơ, pà quên, pà xin lỗi, 3 đưa ngồi đi, để pà vô lấy chén nha!- pà 3 vừa nghe bé Ty nói thì liền vội vã chạy vô trong, lấy ra 3 cái chén và 3 đĩa bánh xèo giòn rụm ra và đặt lên bàn chỗ tụi Nó đang ngồi.

Nè, 3 đưa ăn đi, thiếu thì cứ kêu thêm nha!- pà 3 cười hiền

Dạ Vâng!- cả 3

Nói xong pà 3 đi vào trong, tiếp tục công việc đổ bánh xèo của mình, để 3 đưa Nó ngồi ở ngoài cho thoải mái.

Pé nhỏ, kể cho tụi chị nghe về chuyện của em đi, s e lại về VN thế?- Nó vừa nói vừa gấp một cái bánh vào chén cho pé Ty.

Dạ? à. em sống với mẹ bên Mỹ, nhưng. she left me, Dad said she went to heaven.- Bé nhỏ khóc nức

(Mẹ đã bỏ em đi, bố nói pà đã lên thiên đàng)

Thiên đàng?- Nó khẽ nhìn Ngọc rồi từ từ hiểu ra ý

Thôi bé đừng khóc, Chị nghe nói nơi đó đẹp lắm, chắc mẹ e đag rất vui đó- Ngọc vỗ dành

Thế em về đây ở với ai?- Nó

với Ba và Anh ạ- nhóc Ty lém lỉnh trở lại

Ooh, mà nhìn cách ăn mặc của bé, chắc cũng ko phải dạng vừa đâu nhĩ?- Nó

huh?- pé Ty

S mày nói kiểu đó với con nít chứ? Ngọc tỏ vẻ khó chịu

Hì hì, chị xin lỗi. thôi ăn nhanh đi nào- Nó

Dạ!- pé Ty

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lùn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.